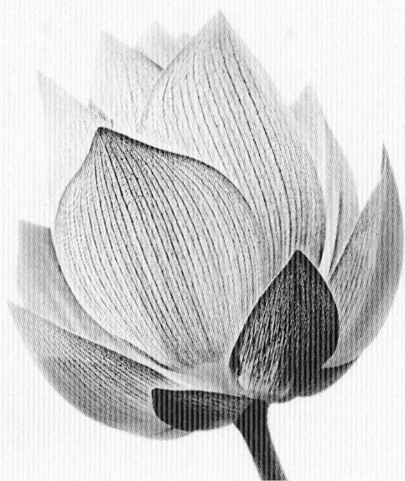
ปุจฉา • วิสัชนา

และ

ผลกรรมจากการลบหลู่พระพุทธเจ้า

ปุจฉา - วิสัชนา
และ
ผลกรรมจากการลบหลู่พระพุทธเจ้า

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน ๒๕๕๖ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย

องค์กรโนอิ้ง บุดด้า

บริหารโดย มูลนิธิโรงเรียนแห่งชีวิต

๓ /๑๑-๑๒ ปากซอยอนุมานราชธน ถนนเดโช แขวงสุริยวงศ์

เขตบางรัก กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

โทร. ๐๒ ๖๓๔ ๗๔๖๑-๓, โทรสาร ๐๒ ๖๓๔ ๗๔๒๓

email: knowingbuddha@yahoo.com

www.knowingbuddha.org

fb: Do and Don't on Buddha

สารบัญ

เรา

SPAIN

AUSTRALIA

FRANCE

THAILAND

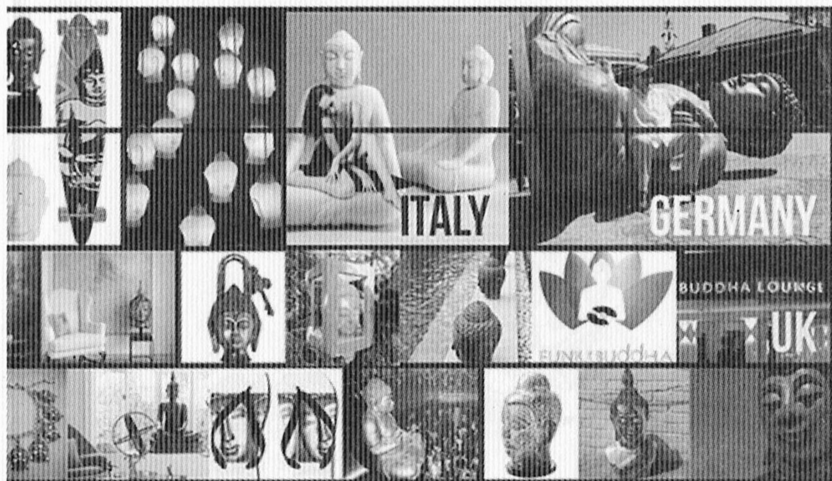
USA

ปล่อยให้สิ่งนี้
เกิดขึ้นได้อย่างไร

เชิญร่วมเป็น
ในงานสัมมนาครั้งแรกในประวั
"แนวทางป้อง

วามจริงที่น่าเศร้าและรอการแก้ไข

ึ่งพลังเปลี่ยนโลก ในการระดมความคิดเห็น เพื่อช่วยกันปกป้องพระพุทธศาสดาและพระพุทธศาสนา
วิศาสตร์ที่ยอมรับความจริงที่เกิดขึ้น ต่อการลบหลู่พระพุทธศาสนาจากทั่วโลก และริเริ่มหาทางแก้ไขอย่างจริงจังในงาน
กันและการแก้ไขการกระทำละเมิดต่อพระพุทธรูปและสัญลักษณ์ในทางพระพุทธศาสนา"

วันศุกร์ที่ 27 กันยายน 2556 เวลา 8.00 น. - 16.00 น.

ณ ห้องประชุมคณะกรรมาธิการ หมายเลข 306-308 ชั้น 3 อาคารรัฐสภา 2

โนอิ้ง บุดด้า
เพื่อการปกป้องพระพุทธศาสนา

ปุจฉา - วิสัชนา
"ผิดด้วยหรือที่ปกป้องพระพุทธศาสดา"

เมื่อแรกเริ่มที่ตัดสินใจเข้ามาช่วยงานพระศาสนา ฉันคิดเพียงว่าช่างเป็นโอกาสอันดี ที่เราได้มีส่วนในการเผยแผ่ธรรมะและให้ความรู้ในหลักปฏิบัติอันควรเบื้องต้นต่อสิ่งที่เกี่ยวเนื่องกับพระพุทธศาสนาและพระพุทธศาสดาให้กับชาวต่างประเทศให้มีความเข้าใจที่ถูกต้องมากขึ้น และดูเป็นเรื่องที่ไม่เกินวิสัยของพุทธศาสนิกชนที่ดีที่ควรพึงกระทำ แต่เหตุการณ์ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกลับตรงกันข้าม สถานการณ์ดูร้ายแรงกว่าที่คาดคิด ภาพข่าวมากมายนับไม่ถ้วนของการบิดเบือนพระรูปและพระสัญลักษณ์ที่ได้ถูกเผยแพร่ใน **Facebook: Do and Don't on Buddha** เพื่อเรียกร้องให้สังคมไทยตระหนักถึงความเป็นจริงที่เกิดขึ้นและกระตุ้นจิตสำนึกในการปกปักษ์รักษาพระศาสนา กลับไม่ได้รับความสนใจและจางหายไปอย่างรวดเร็ว ผู้คนส่วนใหญ่ต่างเฉยเมยต่อการกระทำนั้น พร้อมข้อกังขามากมายว่าทำไมจึงต้องออกมาเรียกร้อง ทำไมต้องทำให้มันมีปัญหาขึ้นมา ทั้งๆ ที่ปัญหานี้ได้เกิดขึ้นแล้วอย่างรุนแรง

และต้องเร่งแก้ไข แต่สิ่งที่น่าประหวั่นพรั่นพรึงยิ่งกว่า และทำให้ฉันถึงกับผวาและนอนไม่หลับอยู่หลายวัน คือ ถ้อยคำประณามรุนแรง ของผู้ที่เข้ามาแสดงความคิดเห็น ต่อความพยายามอย่างสุจริตใจของพุทธศาสนิกชนที่รักในพระพุทธศาสนาและสำนึกในพระคุณของพระพุทธศาสดา รวมทั้งตัวฉันเอง แม้เพียรพยายามตั้งใจอธิบายด้วยความหวังดีเพียงใด จากสำนึกเท่าที่มีอยู่ในความเป็นชาวพุทธเหมือนกัน กลับได้รับคำตอบกลับมาสั้นๆ **"ปัญญาอ่อน!"** คำสั้นๆ ที่ความหมายเสียดแทงทะลุกลางใจจากชายที่ดูมีการศึกษาสูงท่านหนึ่งที่เข้ามาแสดงความคิดเห็น อีกทั้งความคิดเห็นต่างๆ หลายพันข้อความ คำหยาบคาย ด่าทอ ถาโถมมามากมาย จนหัวใจแทบร่วง มุ่งหมายแต่จะประณามความคิดและบั่นทอนกำลังใจของผู้สนับสนุนอย่างรุนแรง ราวกับว่าเรากำลังกระทำความผิดฉกรรจ์และเป็นผู้ทำลายพระศาสนาเสียเอง

ในขณะที่พระพุทธศาสดาของศาสนาพุทธกำลังถูกประณามลบหลู่ไปทั่วโลกด้วยทั้งที่รู้และความไม่รู้แล้ว แต่คนไทยที่อาศัยอยู่ในศูนย์กลางพุทธศาสนาแห่งโลก กลับทำร้ายชาวพุทธด้วยกันเอง ที่พยายามออกมาช่วยกันแก้ไขปัญหา พวกเค้าต่างรุมประณามความกตัญญู คุณความดีงามที่ยังคงปรากฏให้เห็นบ้างในหัวใจของชาวพุทธกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่ง

เกิดอะไรขึ้น...**โลกนี้มืดจริงหนอ**...

คำถามต่างๆ มากมายพรั่งพรูเข้ามาในหัว **“ผิดด้วยหรือที่ปกป้องพระพุทธศาสดา”**

ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้วสินะ หรือเพราะใจของคนที่เปลี่ยนแปลง คุณธรรมความดี ความเคารพนอบน้อมต่อผู้มีคุณธรรม ผู้มีพระคุณ ได้เลือนหายไปจากหัวใจ ภาพของพระพุทธองค์ที่เป็นเสมือนเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของชาวพุทธ ที่ผู้สรรสร้างบรรจงถ่ายทอดคุณลักษณะที่สื่อถึงคุณความดีของพระองค์อย่างงดงามยิ่ง เพื่อเชิดชูพระเกียรติในพระพุทธศาสดาผู้เป็นครูแห่งธรรม และมอบไว้ให้กับโลกเพื่อให้เป็นเครื่องระลึกถึง เครื่องเตือนใจและน้อมจิตเข้าไปสู่พระธรรมคำสอนของพระองค์ กลับมิได้นำไปใช้เพื่อระลึกถึงคุณความดีและคำสอนของพระองค์อีกต่อไป แต่เพียงเพื่อเพิ่มคุณค่าให้วัตถุสินค้า นับหมื่น นับแสนรายการ แม้กระทั่งเพิ่มคุณค่าให้กับฝาชักโครกให้ดูน่าสนใจ

ฉันผินหน้ามองไปที่หิ้งพระเดิมที่ยังคงอยู่มากว่า ๓๐ ปี ประคองหยิบพระพุทธรูปองค์เก่าขึ้นมาอย่างแผ่วเบา และบรรจงเช็ดด้วยผ้าสะอาด ด้วยใจที่สับสน ค่อยๆ หยิบดอกไม้ที่แห้งกรังออกจากพาน ปัดกวาดฝุ่นโดยรอบหิ้งพระเบาๆ และเปลี่ยนน้ำในแจกันใหม่พร้อมด้วยดอกบัวสีขาวสะอาดตาที่พับกลีบดอกแต่ละกลีบแล้วด้วยความตั้งใจอย่างประณีต เสมือนกำลังถวายสิ่งล้ำค่าที่สุดเท่าที่มีในชีวิตที่พอจะหามาได้ แด่บุคคลผู้สูงค่ายิ่งในโลกและ

มีพระมหากรุณาธิคุณเหลือคณานับ แม้จะปรินิพพานนานแล้ว และไม่เคยมีผู้ใดเห็นพระพุทธองค์จริงๆ ว่าเป็นเช่นไร แต่คราใดที่ต้องประสบกับความทุกข์ใจเกินรับไหว ฉันได้แต่ทรุดลงตรงหน้าพระพุทธองค์ ประดุจดั่งพระองค์ประทับอยู่ตรงหน้า และก้มหน้าร้องไห้โฮอยู่เพียงผู้เดียว เปรียบเสมือนบิดาที่เป็นที่พึ่งให้บุตรยามเผชิญกับทุกข์ยากและไม่เหลือผู้ใดในโลกนี้ที่จะผินหน้าเข้าหา แม้มองไม่เห็นเลยซึ่งความหวัง แต่ยังคงมีพระรัตนตรัยให้เป็นที่พึ่ง พร้อมพระธรรมคำสอนที่พลันระลึกขึ้นได้ให้คลายทุกข์ร้อนในใจ สติสัมปชัญญะค่อยๆ ถูกฉุดรั้งดึงให้ฟื้นกลับคืนมา และเกิดเป็นพลังลุกขึ้นก้าวเดินต่อไป

ไม่ว่าเวลาจะผ่านเลยไปนานเท่าใด นานนับหลายศตวรรษ พระพักตร์ของพระองค์ที่แม้ผ่านกาลเวลาอันยาวนาน สายพระเนตรที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตา และรอยยิ้มประภัสสรด้วยความสงบเย็นแล้วจากพระนิพพาน ยังคงทำให้ฉันรู้สึกสงบปลอดภัยและมั่นคงอย่างไม่เปลี่ยนแปลง เสมือนน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงมีพระมหากรุณาต่อเหล่าสรรพสัตว์ และได้ประทานพระธรรมคำสอนเพื่อช่วยให้พ้นจากความทุกข์แสนสาหัสของวัฏสงสารนี้

เหล่านี้จึงเป็นที่มาของคำถามคำตอบจากผู้กระจ่างในธรรมแล้วต่อข้อสงสัยทั้งหลาย และเป็นการอธิบายว่าเพราะเหตุใดชาวพุทธที่มีใจกตัญญูไม่ควรนิ่งดูดาย และอาสาเป็นกำแพงเพื่อ

ปกป้องพระพุทธศาสดาและพระพุทธศาสนา ในเมื่อพระพุทธศาสนามีเพียงแค่ผู้สร้างและเผยแผ่ ขาดผู้ปกป้องจากความเสื่อมทั้งหลาย อีกทั้งยังมีแต่ผู้ที่เมินเฉยต่อความเสื่อมนั้น แม้เห็นแล้วกลับปล่อยให้ดำเนินไปโดยไม่ทำอะไร จึงไม่ต่างอะไรกับการเป็นผู้ที่ทำให้ความเสื่อมนั้นเกิดขึ้น

เมื่อน้อมนึกถึงห้วงเวลาแห่งทุกข์นั้นและผู้ที่พาให้ข้ามพ้นจากหุบเหวลึกมาได้แล้ว

คำโต้แย้งมากมายที่ถาโถมเข้ามา เมื่อได้รับคำตอบอันกระจ่างแจ้งที่ได้รับจากอาจารย์สอนวิปัสสนาที่ฉันเคารพนับถือยิ่ง ทำให้ฉันได้รู้ว่าฉันควรทำอย่างไรต่อไป

และใครคือบุคคลที่มีพระคุณเหลือล้นยิ่งที่ควรตอบแทน

ปุจฉา - วิสัชนา

๑. ทำไมไม่ปล่อยวาง

ตอบ พระพุทธองค์สอนให้ปล่อยวางอัตตา ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่น อันเป็นกิเลสที่ก่อให้เกิดความโลภ โกรธ หลง ไม่ใช่ให้ปล่อยวางทุกอย่าง หากปล่อยวางทุกอย่าง ย่อมไม่มีข้อบัญญัติของศีล ของพระธรรมวินัย ย่อมไม่สอนให้คนมีความกตัญญู และเพียรชำระจิตให้บริสุทธิ์

กรณีการยกเหตุผลมาแย้งเรื่องการปล่อยวางก็เช่น หากมีคนเอาขยะมาทิ้งไว้กลางบ้านหากใช้ธรรมว่า "ปล่อยวาง" เราก็ควรจะปล่อยให้ขยะเน่าอยู่ในบ้านโดยไม่ต้องทำอะไรเลย นั่นเป็นการปล่อยปละละเลย ไม่ใช่ปล่อยวาง

ข้ออรรถธรรมที่ยืนยันคำสอนเรื่องปล่อยวางนี้ คือคำสอนต่อท่านอุปกะที่ว่า

"ดูก่อนอุปกะ เธอจงมองดูโลกนี้โดยความเป็นของว่างเปล่า ถอนอัตตาทิฏฐินุสัย คือความยึดมั่นถือมั่นในตัวตนเสีย เธอจะเบาสบายคลายทุกข์ คลายกังวล ไม่มีสิ่งใดสุขเสมอยิ่งไปกว่าการปล่อยวาง และสงบสำรวมตนอยู่ในธรรม"

๒. สัญลักษณ์เหล่านี้ไม่ใช่พระพุทธเจ้า เป็นเพียงอิฐ หิน ปูนทราย ให้ยึดมั่นแต่คำสอนเท่านั้น

ตอบ โลกมีรูปปั้นอนุเสาวรีย์เชิดชูเกียรติของบุคคลสำคัญไว้เพื่ออะไร เพื่อรำลึกถึงคุณงามความดีของบุคคลที่ทำให้ระลึกถึง รูปปั้นเหล่านั้นก็เป็นอิฐ หิน ปูนทราย มิใช่หรือ การที่โลกเคารพรูปปั้นเหล่านั้น หรือแม้กระทั่งธงชาติ เราไม่ได้เคารพ โดยความเป็นวัตถุ แต่เคารพในสิ่งหรือบุคคลที่ผู้สร้างมีเจตนาให้รำลึกถึง ดังนั้น พระพุทธรูป พระรูป รูปวาด รูปปั้น ผู้ปั้นผู้ทำ มีเจตนาให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า แม้แต่ชื่อก็เรียกว่า พระพุทธเจ้า เมื่อเขามีเจตนาเช่นนั้น

โลกก็ต้องปฏิบัติต่อพระสัญลักษณ์ด้วยความเคารพ หรือ Respect ไม่ใช่มองว่า พระรูปนั้นทำจากอะไร แต่มองให้ลึกว่า ผู้ทำมีเจตนาให้รำลึกถึงใคร

กรณีการให้ยึดมั่นแต่คำสอน ต้องถามต่อว่า แล้วใครเป็นคนสอนธรรม ในเมื่อพระพุทธเจ้าเป็นผู้สอน เราจะไม่ปกป้องพระเกียรติของพระองค์ ปล่อยให้ใครเหยียบย่ำพระสัญลักษณ์อย่างไรก็ได้เช่นนั้นหรือ

ถ้าครูที่ให้ความรู้ยิ่งแก่ตน ถูกนำภาพ รูปปั้นหรือชื่อมาเหยียบย่ำทำลาย ศิษย์จะยืนอยู่เฉยๆ ปล่อยให้เขาย่ำยีต่อไปโดยไม่ออกมาหยุดยั้งหรือปกป้องเกียรติของครูเช่นนั้นหรือ

๓. พระพุทธองค์ไม่เคยสอนให้ยึดมั่นในเกียรติ ศักดิ์ศรีเพราะเป็นอัตตา

<u>ตอบ</u> ถูกต้องที่พระพุทธองค์ไม่เคยสอนให้ยึดในเกียรติและศักดิ์ศรีที่เป็นไปเพื่อความลุ่มหลงซึ่งเป็นอัตตา แต่ทรงสอนให้เคารพในสิ่งที่พึงเคารพ โดยในหลักธรรมข้อ สัปปุริสธรรม ๗ คือ การรู้จักเหตุ รู้จักผล รู้จักตน รู้จักประมาณ รู้จักกาล รู้จักชุมชน รู้จักบุคคล ในการรู้จักนี้คือ การปฏิบัติต่อบุคคลด้วยความเคารพ เช่น อับราฮัม ลินคอล์น เป็นประธานาธิบดีอเมริกาผู้ยกเลิกระบบทาสของอเมริกัน แม้ผู้ได้ประโยชน์จะเป็นชนชาวอเมริกัน แต่ด้วยคุณธรรมนี้

โลกย่อมให้ความเคารพ และให้เกียรติต่อท่าน โดยไม่แยกแยะความเป็นเชื้อชาติ เพราะการเคารพเป็นคุณธรรมของคนดี เราให้เกียรติยกย่องคุณธรรมความดีของผู้อื่น ไม่ใช่ห่วงเกียรติและศักดิ์ศรีของตัวเอง เพราะนั่นเป็นอัตตา

แต่เมื่อใดก็ตาม บุคคลมีความประพฤติที่ผิดไปจากทาง เราต้องชี้ทางสอนให้เขาแก้ไข ไม่ใช่ปล่อยไป เหมือนดั่งสมัยพุทธกาล มีพราหมณ์มาเรียกพระองค์ว่า **"คนถ่อย"** พระองค์ไม่โกรธ ไม่ได้ห่วงพระเกียรติของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ได้ปล่อยให้ผ่านไป โดยพระองค์ได้ตรัสสอนพราหมณ์ผู้นั้นว่า คำว่า คนถ่อย คือคนทุศีล ไม่ใช่ผู้บริสุทธิ์แล้วเช่นพระองค์ **นี่คือความต่างระหว่างความยึดถือความคิดในทางที่ผิด กับการแก้ไขสิ่งที่ผิดให้มาสู่ความถูกต้อง**

นี่คือ หลักที่แสดงให้เห็นถึงความสับสนสำหรับผู้ที่อ่านธรรมมาก แต่หากไม่ได้เข้าถึงในระดับปฏิบัติ จะมีแต่คำถามที่ผุดมาโต้แย้งสารพัด จนความดีงามในจิตที่แท้จริง ถูกบดบังด้วยกิเลสในตน

๔. พระพุทธองค์ปรินิพพานไปแล้ว มาปกป้องทำไม

<u>**ตอบ**</u> ถ้าเช่นนั้น พ่อแม่ที่ตายไปแล้ว ก็ไม่ต้องปกป้องเกียรติคุณของท่านใช่ไหม ใครอยากลบหลู่ ย่ำยี กล่าวร้ายต่อท่านอย่างไรก็ปล่อยให้เขาทำไปเพราะท่านตายไปแล้วใช่หรือไม่

๕. การสนับสนุนให้คนยึดมั่น กราบไหว้พระพุทธรูป ทำให้คนห่างจากธรรมมากยิ่งขึ้น

<u>ตอบ</u> คนห่างจากธรรม ไม่ใช่เพราะกราบไหว้พระพุทธรูป แต่ห่างเพราะไม่พาตนศึกษาให้เข้าถึงธรรมในระดับการปฏิบัติ เราไม่ได้สนับสนุนให้คนกราบไหว้พระพุทธรูปโดยไม่ศึกษาและประพฤติธรรมอย่างลึกซึ้ง แต่เราไม่อาจปล่อยปละละเลย ให้คนประพฤติต่อพระพุทธรูปอย่างผิดๆ ได้ ผู้ไม่รู้หลักประพฤติเราต้องสอน ต้องชี้ทาง ไม่ใช่ปล่อยเขาไป หากใช้หลักปล่อยเขาไปก็เท่ากับเราไม่ได้เข้าถึงธรรมของพระพุทธองค์ เมื่อพระพุทธเจ้าบรรลุธรรมพระองค์ไม่ได้ปล่อยโลกไปตามยถากรรม แต่ทรงออกสอนเผยแพร่ธรรมให้ผู้แสวงหาทางหลุดพ้นจากความหลงผิด

๖. ทำไมไม่ปฏิบัติตามคำสอน มานั่งปกป้องพระพุทธรูป ทำไม?

<u>ตอบ</u> เพราะเราปฏิบัติตามคำสอน คือไม่ทำบาปทั้งปวง ทำความดีให้ถึงพร้อม และชำระจิตให้บริสุทธิ์ ด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ไม่ใช่ด้วยเพียงท่องอ่านตำรา เราจึงได้ตระหนักในระดับจิตวิญญาณว่า เครื่องรำลึกถึงพระคุณ เป็นสิ่งที่ทำให้เราต้องปกป้อง เพราะเมื่อใดก็ตามที่ได้เห็น สิ่งนั้นก็จะทำให้ใจน้อมไปถึงพระพุทธองค์ทันที การปกป้องเครื่องแทนพระคุณ ก็คือการปกป้องพระพุทธศาสดา

๗. พระพุทธองค์สอนให้ไม่ยึดมั่นถือมั่น แต่นี่กลับมาสอนให้ยึดมั่นถือมั่นในวัตถุหรือ?

ตอบ ไม่ได้ให้ยึดมั่นถือมั่น แต่เพียงขอให้ปฏิบัติด้วยความเคารพ อย่างถูกต้องเหมาะสม ใครที่ยึดก็ต้องแก้จิตตนเองไม่ให้ยึด คือเมื่อรำลึกถึงพระองค์แล้ว ก็ต้องพัฒนาจิตไปให้ถึงการปฏิบัติ

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต เมื่อท่านเห็นรูปของพระพุทธเจ้าในหนังสือพิมพ์ตกอยู่กับพื้น ท่านรีบเก็บขึ้นมาอยู่ในที่ๆ เหมาะสม ไม่ให้คนเหยียบย่ำ นี่ยึดหรือเปล่า

หากเราคอยแต่จะเล่นแง่ หาข้อจับผิด จับเรื่องหนึ่งมาโยงกับอีกเรื่องหนึ่ง เพื่อจะเอาชนะกันให้ได้ นี่แหละ คือการยึดถืออัตตา คือความมีตัวตนอันมืดบอด

๘. พระพุทธรูปจริงหรือปลอม

ตอบ หากถามเช่นนี้ แสดงว่า ผู้ถามติดอยู่กับความเป็นวัตถุ **ความจริงหรือปลอมแห่งวัตถุ ไม่มีความหมายอันใดเลย ความหมายที่แท้จริงอยู่ที่วัตถุนั้น ทำให้ใจเราน้อมนึกถึงใคร และใจที่น้อมนั้นจะทำให้เราแสดงออกต่อวัตถุนั้นอย่างไร "เจตนาย่อมอยู่เหนือความเป็นวัตถุ"**

ผู้สร้าง มีเจตนาทำวัตถุนั้นเพื่อแทนใคร และชี้นำให้ปฏิบัติต่อวัตถุนั้นอย่างไร นั่นก็แสดงให้เห็นเจตนาที่เขามีต่อคนผู้นั้นเช่นนั้น เขาเห็นพระรูปและพระสัญลักษณ์ เป็นเพียงเครื่องใช้ทำมาหากิน นำรูปของพระพุทธเจ้ามาอยู่ในพื้นรองเท้า นำมาประดับในห้องน้ำ นั่นแสดงว่า เขามีความคิดต่อพระพุทธเจ้าเช่นไร

เขากล้าที่จะเหยียบย่ำผู้ที่สูงไปด้วยคุณงามความดีปานนี้แล้วพุทธศาสนิกชนจะเพิกเฉยกับสิ่งที่เกิดขึ้นเช่นนั้นหรือ การเงียบเฉย ก็ไม่ต่างอะไรกับการสนับสนุนการกระทำนั้น

ไอน์สไตน์ กล่าวไว้ว่า **“โลกจะไม่ได้ถูกทำลายด้วยน้ำมือของคนชั่วร้าย แต่จะถูกทำลายจากคนที่เฝ้าดูการกระทำนั้น โดยไม่ออกมาทำอะไรเลย”**

๙. พวกที่ขายพระเครื่องและพระพุทธรูปที่วางกับพื้นวางเป็นสินค้ากลาดเกลื่อน จะว่าอย่างไร ทำไมไม่ไปว่าเขา

ตอบ สมเด็จโตท่านสอนไว้ว่า ผู้ที่จำหน่ายพระพุทธรูปหรือพระเครื่องนั้น หากทำโดยเจตนาเพื่อให้คนได้มีไว้เพื่อรำลึกถึงพระคุณ ก็ถือว่าเป็นการช่วยสืบพระศาสนาทางหนึ่ง แต่หากเขาทำด้วยความลุ่มหลง หมายให้เป็นสินค้า โดยขาดความเคารพอย่างแท้จริง นั่นย่อมไม่เหมาะสม และความลุ่มหลงของผู้ที่เล่นพระเครื่อง ซื้อขายเช่ากันเป็นล้าน นั่นเป็นปัญหาความโลภ และ

การยึดมั่นถือมั่นส่วนบุคคล ซึ่งเขาต้องแก้ไขกิเลสของตน แต่ผู้ที่เข้าถึงคำสอน ย่อมไม่สนับสนุนให้คนทำเช่นนั้น เราสอนให้คนเคารพ แต่ไม่ให้ยึดถืออย่างผิดทาง

๑๐. ทำไมเมื่อก่อน ไม่เคยมีใครออกมาปกป้องพระพุทธองค์เช่นนี้

ตอบ พระพุทธศาสนาขาดผู้กล้าหาญ กล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง และแยกแยะไม่ออกระหว่างการรักความสงบและสันติ กับการกล้าออกมาแก้ไขสิ่งผิดให้เข้ามาสู่ทางอันถูกต้อง อีกทั้งการรับธรรมอันฉาบฉวย โดยเฉพาะคำว่า “ปล่อยวาง” กลายเป็นการสนับสนุนให้สิ่งผิดดำเนินต่อไป

๑๑. ทำไมไม่ไปจัดการกับพระปลอม พระทุศีล หรือ ต่างๆ ฯลฯ

ตอบ ระเบียบการปกครองสงฆ์ มีคณะสงฆ์ เช่น มหาเถระสมาคมเป็นผู้ดูแลเรื่องนี้อยู่แล้ว ส่วนนี้จึงเป็นส่วนของคณะสงฆ์ การจะแก้ไขอะไรให้สัมฤทธิ์ผลนั้น เราควรช่วยกันในหน้าที่และกำลังที่ตนทำได้ หากมัวแต่เกี่ยงว่า ทำไมไม่ทำเรื่องนั้นเรื่องนี้ก่อน ท้ายที่สุดก็จะไม่มีเรื่องใดเลยได้รับการแก้ไข เพราะมัวแต่เกี่ยงและตั้งคำถาม แต่ไม่ลงมือปฏิบัติ

๑๒. นี่เป็นการยัดเยียดความเชื่อ

<u>**ตอบ**</u> คนมักมองศาสนาว่าเป็นเรื่องของความเชื่อ โดยมองข้ามความเป็นแนวทางให้ประพฤติดี มีศีลธรรมและเมตตาต่อกัน **สิ่งที่มาก่อนศาสนาคือ สามัญสำนึกในความเป็นมนุษย์** เป็นสำนึกแห่งการแยกแยะระหว่างความดีและความชั่ว **"จิตสำนึกมาก่อนความเป็นศาสนา"** มิเพียงแต่พระพุทธเจ้าจะเป็นพระพุทธศาสดา แต่พระองค์คือมนุษย์ผู้มีคุณธรรมสูงส่งยิ่งผู้หนึ่ง ดังนั้นโลกย่อมต้องปฏิบัติต่อพระองค์ ด้วยสามัญสำนึกแห่งความดีในจิตใจ คือ ความเคารพ (RESPECT) โดยไม่ต้องเสียเวลามาอภิปรายเรื่องความเชื่อทางศาสนา หรือนั่งเปิดคำสอนเพื่อหาคำโต้แย้งใดๆ

๑๓. ถ้าเช่นนั้น แล้วทำไมต้องยกคำสอนมาอ้างเพื่อสนับสนุนความคิดนี้

<u>**ตอบ**</u> ที่ต้องยกคำสอนเช่น "ปล่อยวาง" หรือ "อุเทสิกเจดีย์" มาอ้างอิง ก็เพราะคนแต่ละคน มีปัญญาและอัตตาไม่เท่ากัน คนปัญญามากอัตตาน้อย พูดเรื่อง การเคารพผู้มีคุณธรรม แค่นี้ก็เข้าใจแล้ว ไม่ต้องหาเหตุผลอะไรมาพูดต่อเลย แต่ผู้ที่คิดว่าตนมีปัญญามาก และอัตตาสูง ก็มักจะคอยหาข้อโต้แย้ง จึงต้องมีการยกคำสอนมาอ้างอิง

๑๔. การบอกไม่ให้นำพระพุทธรูปมาเป็นเฟอร์นิเจอร์ เป็นการทำลายช่องทางทำมาหากินของคนอื่นหรือไม่

<u>ตอบ</u> เป็นการช่วยให้เขาไม่ลงสู่อบายภูมิมากกว่า คนที่ค้าขายได้กระทั่งเครื่องแทนคุณพระศาสดาของตนเอง โดยมีจุดประสงค์ที่เป็นไปด้วยความโลภ โดยไม่คำนึงถึงว่า คนซื้อจะนำไปย่ำยีอย่างไร คนเช่นนั้นจะมีที่ไปอย่างไร การชี้ทางของเรา จึงไม่ใช่การทำลายแต่เป็นการฉุดเขาขึ้นมาจากอบายมากกว่า

หากคนในศาสนา มีความประพฤติไปในทางที่เสื่อมจากคุณงามความดีเสียแล้ว ก็จะเป็นเหตุแห่งศาสนาเสื่อม จริงอยู่ คำสอนของพระพุทธองค์ไม่เคยเสื่อม แต่ในความเป็นศาสนา มีส่วนประกอบอยู่ ๓ ส่วน คือ ๑. พระศาสดา ๒. คำสอน ๓. ผู้นับถือและปฏิบัติตามคำสอน เมื่อส่วนที่ ๓ เสื่อม ก็ทำให้ภาพรวมเสื่อมไปด้วย เพราะเปรียบเสมือนส่วนควบ คือจะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้ เหมือนรถ หากไม่มีล้อ ก็ไม่ใช่รถ ก็เหลือเพียงตัวถัง ดังนั้น คำว่า "ศาสนาเสื่อม" นั้นจึงถูกต้องแล้ว

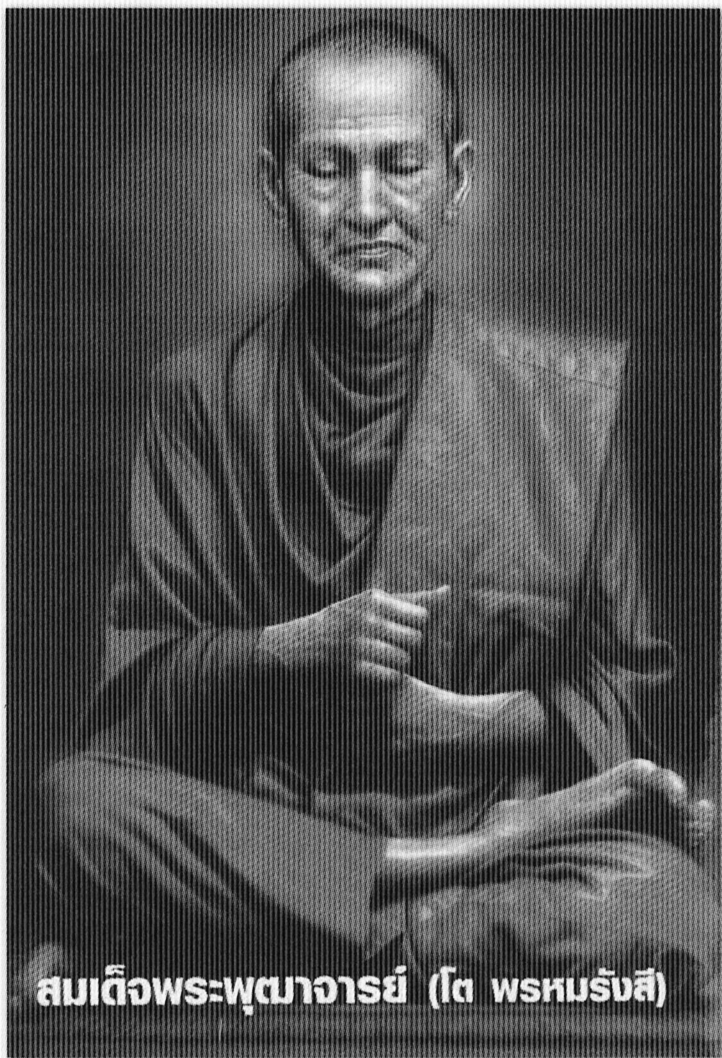
การปกป้องพระพุทธศาสดา คือ การปกป้องพระพุทธศาสนาให้มีความยั่งยืน เพื่อแสดงความกตัญญูกตเวทิตาต่อพระพุทธบิดา เสมือนหนึ่งบุตรหมายปกป้องบุพการี หยุดถามคนอื่น ว่า ตนควรจะทำเช่นใด ถามจิตสำนึกแรกของตนเองว่า เมื่อเห็นภาพของ

พระพุทธเจ้า ถูกพิมพ์อยู่บนฝาชักโครก ถูกวางเป็นของประดับอยู่บนพื้น พิมพ์อยู่บนพรมเช็ดเท้า แม้กระทั่งบนพื้นรองเท้า เรารู้สึกเช่นใด นั่นแหละ คือธรรมแท้ๆ ที่เกิดในตน ไม่ใช่ธรรมที่เกิดจากการพลิกตำรา ผู้ปฏิบัติให้ถึงตามคำสอนของพระพุทธองค์ จะมีความรู้สึกหนึ่ง เกิดขึ้นอย่างท่วมท้นใจ นั่นคือคำว่า **"กตัญญู"** และด้วยคำๆ นี้ เราจึงออกมาปกป้องพระพุทธศาสดา

ถามโดย : กันยา ภัทราวาท

ตอบโดย : อาจารย์อัจฉราวดี วงศ์สกล
ประธานมูลนิธิโรงเรียนแห่งชีวิต
ผู้ก่อตั้งองค์กร โนอิ้ง บุดด้า
เพื่อการปกป้องพระพุทธศาสนา

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

ทำไมสมเด็จพระพุฒาจารย์โต ประนมมือไหว้พระพุทธรูปที่ยังหล่อไม่เสร็จ?

สมเด็จพุฒาจารย์โต พรหมรังสี พระเถระผู้ระบือนามแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ท่านเป็นพระอาจารย์ใหญ่ของประธานองค์กรโนอิ้ง บุดด้าและนักภาวนาเตโชวิปัสสนากรรมฐาน ด้วยท่านได้สื่อจิตมาสอนวิธีปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานทางลัดตามหลักสติปัฏฐานสี่ คือการย่างกิเลสให้เร่าร้อน นี่คือหลักปฏิปทาของพระเถระผู้เกื้อกูลปกปักษ์รักษาแผ่นดินสยามตลอดมาแม้จนปัจจุบัน

ครั้งหนึ่ง สมเด็จฯ โต ได้ไปสวดมนต์ที่บ้านชาวเหนือ หรือปัจจุบันคือ “บ้านช่างหล่อ” เหตุที่ได้ชื่อว่าบ้านช่างหล่อ เพราะว่าเป็นชุมชนที่สร้างพระพุทธรูปนั่นเอง ที่บ้านนั้นเขาได้เอาหุ่นพระพุทธรูปมาตั้งผึ่งแดดไว้ ห่างจากทางเดินประมาณ ๒ ศอก เมื่อสมเด็จฯ โต เดินผ่านมาเห็น พระพุทธรูป ท่านได้ก้มกายลง ยกมือประนมขึ้นเหนือศีรษะ พระและลูกศิษย์ที่มาด้วยเมื่อเห็นท่านไหว้ก็ไหว้ตาม ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าไหว้ทำไม ครั้นเมื่อขึ้นนั่งบนบ้านเรียบร้อย

แล้ว ผู้ช่วยเจ้าภาพซึ่งได้เห็นการกระทำของสมเด็จฯโต จึงเข้าไปกราบเรียนถามด้วยความสงสัย เพราะไม่เคยเห็นสมเด็จฯ ท่านทำมาก่อน สมเด็จฯ ท่านได้ตอบว่า

"ที่ท่านยังไม่เคยทำมาก่อนนั้น เพราะท่านยังไม่เห็น เมื่อท่านเห็นจึงต้องทำ"

แม้ท่านตอบอย่างนี้ก็ยังไม่สามารถคลายความสงสัยให้แก่ผู้ถามได้ ผู้ถามจึงถามอีกว่า

"พระพุทธรูปยังไม่ยกขึ้นตั้ง และยังไม่เบิกเนตร จะเป็นพระได้หรือขอรับ" สมเด็จฯ ท่านจึงตอบว่า

"ความเป็นพระหรือไม่เป็นพระนั้น มันเริ่มตั้งแต่ผู้ที่ทำหุ่นยกดินก้อนแรกลงบนกระดานแล้ว เพราะผู้ทำตั้งใจจะทำให้เป็นองค์พระ ย่อมเป็นพระอยู่วันยังค่ำ แม้จะยังไม่ได้ผ่านการปลุกเสกก็ตามที"

การที่ท่านสอนเช่นนี้ ก็เพื่อให้เราอย่าได้ไปยึดติดกับการปลุกเสก พิธีกรรมต่าง ๆ การจะเป็นพระพุทธรูป หรือไม่นั้น ไม่ได้อยู่ที่การปั้นเสริมเติมแต่งขึ้นให้เป็นรูปร่าง แต่ขึ้นอยู่กับใจของเรา ว่า มีความเป็นพระอยู่ในใจด้วยหรือไม่ ถ้าเรามีใจเป็นพระทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเห็น ก็จะเป็นพระหมด ความเป็นพระนั้นมี ๒ อย่าง คือ

๑. พระโดยสมมติ คือ รูปสมมุติที่มนุษย์ได้สร้างขึ้น เพื่อเป็นที่สักการะบูชาให้ใจเราได้น้อมระลึกถึงพระพุทธองค์เพื่อเป็นพุทธานุสสติ

๒. พระโดยธรรม คือ ธรรมอันเกิดจากการประพฤติปฏิบัติน้อมเข้ามาในจิตในใจของเรา เป็นพระที่เกิดในใจ คือ การเข้าถึงความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของสังขารทั้งหลายทั้งปวง ทำให้เรารู้จัก พอ รู้จักละ รู้จักปล่อย รู้จักวาง มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอันประเสริฐ

จากหัวข้อธรรมะใกล้ใจ ผู้เขียน: พระอาจารย์สายัณห์ ติกขปัญโญ

พุทธานุภาพ

www.knowingbuddha.org

พุทธานุภาพจากพระพุทธรูป

มีสมาชิกท่านหนึ่งได้ส่งบทความที่น่าสนใจเรื่องพุทธานุภาพของพระพุทธรูป ขอเชิญท่านอ่านข้างล่างนี้

หลวงปู่พรหม จิรปุญฺโญ และหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ได้พักบำเพ็ญธรรมอยู่ใกล้ๆ กับหมู่บ้าน ในระหว่างการเดินธุดงค์กรรมฐาน ครั้นพอรุ่งเช้าท่านก็ออกบิณฑบาตได้อาหารมาพอประมาณ ขณะเดินกลับจากบิณฑบาตนั้น หลวงปู่พรหมท่านได้ผ่านบริเวณวัดร้างแห่งหนึ่ง ซึ่งมีพระพุทธรูปเก่าๆ แตกหักพังตกเกลื่อนเต็มไปหมด ท่านจึงนั่งลงแล้วถวายการสักการะนมัสการ แต่ภายในจิตใจของท่านนั้น ได้รำพึงขึ้นว่า "พระพุทธรูปเหล่านี้ไม่มีใครเหลียวแลและซ่อมแซมกันเลย ทิ้งระเกะระกะอยู่เต็มไปหมด พระพุทธรูปเหล่านี้สิ้นความศักดิ์สิทธิ์แล้วหรืออย่างไร"

ขณะที่หลวงปู่พรหมท่านกำลังรำพึงในใจอยู่นั้น ก็เกิดความอัศจรรย์ขึ้น...แผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่น กระดิ่งเก่าๆ ที่แขวนอยู่ชายโบสถ์หลังเก่านั้นถูกแรงสะเทือนดังเกรียวกราวขึ้น จนหลวงปู่พรหม

ต้องเข้ายึดเสาศาลาไว้เพราะกลัวแผ่นดินจะถล่ม หลวงปู่พรหมท่านได้กำหนดรู้ด้วยวาระจิต และเห็นเป็นประจักษ์แก่ตัวของท่านเองว่า...ความอัศจรรย์ครั้งนี้ไม่ใช่แผ่นดินไหวแน่ แต่เป็นด้วยพุทธานุภาพของพระพุทธรูปที่หักพังเหล่านั้น ท่านแสดงให้เห็นถึงความศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นมีจริงๆ ไม่ควรประมาทในสิ่งเหล่านี้ เพราะเป็นวัตถุบูชาชั้นสูงย่อมมีเทวดาปกปักรักษาอยู่เสมอ

เมื่อหลวงปู่พรหม จิรปุญฺโญ ท่านเห็นเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์นี้แล้ว บังเกิดปีติขนพองสยองเกล้า ท่านจึงนั่งลงกราบขอขมาลาโทษต่อพระพุทธรูปเหล่านั้น บัดนี้หลวงปู่พรหมมีความเชื่อมั่นในพุทธานุภาพขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่ยิ่ง ท่านมีความมานะพยายามที่จะบำเพ็ญธรรมขั้นสูงต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง

หนังสือชีวประวัติของพระอาจารย์พรหม จิรปุญฺโญ จากเพจหอพระพุทธธรรมทิฐิศาสดา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรื่องโดย คุณ นุ๊กกี้ มีเพื่อนเป็นแมงมุม

คำบอกเล่าของหลวงปู่มั่นเรื่องพระแก้วมรกต

จากปกิณกะธรรม ในหนังสือรำลึกวันวาน เขียนโดยหลวงตาทองคำ (ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น) หน้า ๑๔๑-๑๔๕ ดังนี้

<u>พระแก้วมรกต</u>

เรื่องนี้ (อัตถุปปัตติเหตุ) เกิดขึ้นเมื่อครั้งพระอาจารย์มั่น พักอยู่วัดป่าบ้านหนองผือ ขณะที่พระอุปัชฌาย์อุ่น (พระครูบริบาลสังฆกิจ (อุ่น อุตตโม) วัดอุดมรัตนาราม อำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร) ได้ไปนมัสการฟังเทศน์และได้นำรูปพระแก้วมรกตขนาด ๒๐ นิ้ว เป็นภาพพิมพ์ ใส่กรอบไปถวายท่านพระอาจารย์ แต่ดูท่านจะลืมทำความสะอาด เพราะมีฝุ่นจับอยู่ ท่านพระอาจารย์ก็น้อมรับด้วยความเคารพ

หลังจากท่านอุปัชฌาย์อุ่นลาลงกุฏิไปแล้ว ท่านพระอาจารย์ได้ทำความสะอาด โดยนำผ้าสรงน้ำของท่านฯ มาเช็ดถู ผู้เล่าเอาผ้าเช็ดพื้นเข้าไปช่วยทำความสะอาดด้วย เพราะเห็นว่าผ้ายังสะอาดอยู่ ท่านฯ หันมาเห็นเข้า พูดว่า “อะไรกัน นั่นรูปพระพุทธเจ้าแท้ๆ ยังเอา

ผ้าเช็ดพื้นมาถูได้” ผู้เล่าสะดุ้งไปทั้งตัว เพราะความโง่เขลาปัญญาอ่อน ท่านฯ ก็เลยทำความสะอาดเอง

เสร็จแล้วก็มีเพื่อนภิกษุทยอยกันขึ้นไป รวมทั้งท่านอาจารย์วิริยังค์ด้วย ท่านเลยเทศน์ถึงความมหัศจรรย์ของพระแก้วมรกต ท่านว่า

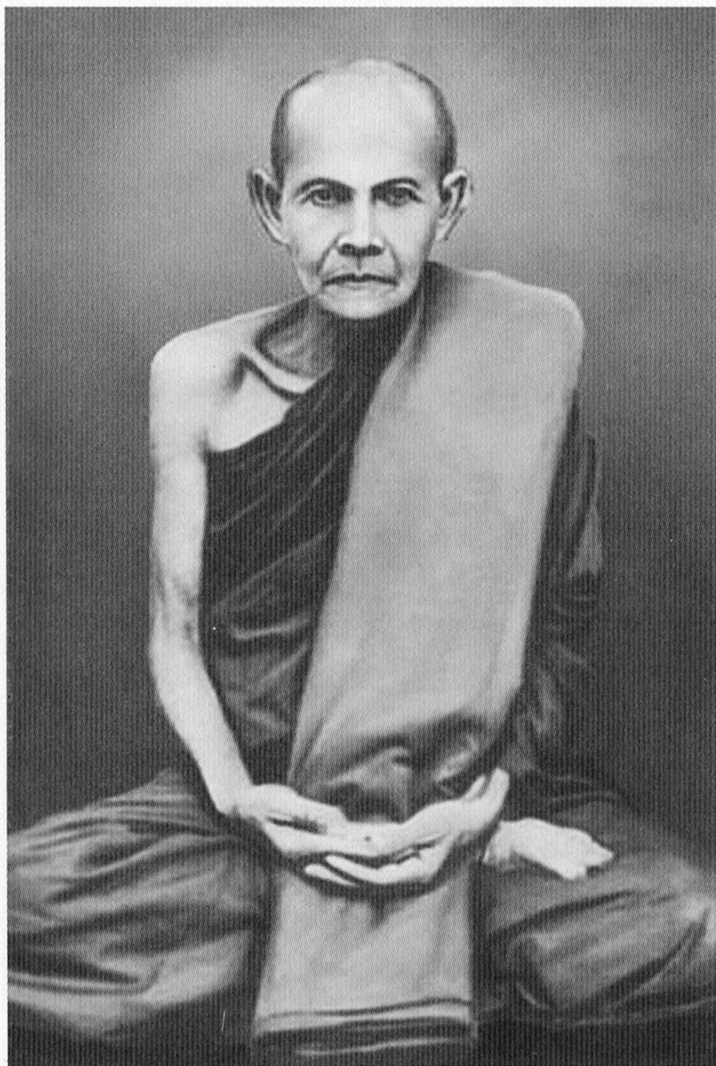
“พระแก้วมรกตประดิษฐานอยู่ในประเทศใด ประเทศนั้นจะไม่ว่างจากพระอริยบุคคล พระอริยบุคคลมีอยู่ในประเทศใด ประเทศนั้นจะไม่ฉิบหายด้วยภัยแห่งสงคราม”

ความคิดเสริมจากผู้ถ่ายทอด ถึงผู้ที่ต่อต้านการมีพระพุทธรูป หรือต่อต้านการปกป้องการลบหลู่พระพุทธศาสดาผ่านรูปเคารพว่า

“ก็ขนาดรูปภาพ พระคุณหลวงปู่มั่นท่านยังเคารพ และปฏิบัติขนาดนี้ แล้วหากเป็นองค์พระพุทธรูป ท่านจะปฏิบัติขนาดไหน ท่านทำให้เห็นเป็นตัวอย่างแล้ว อย่าเก่งเกินครูบาอาจารย์ เกินพระอรหันต์เลยนะครับ”

ปฏิปทาของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต
จากคำบอกเล่าของผู้อ่าน

พระคุณหลวงปู่มั่น ท่านเดินไปพบเศษกระดาษ ท่านมาคลี่ดู ในเศษกระดาษนั้นมีรูปพระพุทธองค์ ท่านนำกระดาษนั้นมาวางในที่สมควร แล้วก็กราบกระดาษแผ่นนั้น ตรงนั้นเลย

นี่พระอรหันต์เอกแห่งสยาม มีลูกศิษย์ที่เป็นพระอริยเจ้าเป็นพระอรหันต์ทั่วทั้งประเทศ ท่านปฏิบัติถึงขนาดนี้ แล้วเราล่ะทำได้อย่างท่านหรือเปล่า อย่านิ่งเฉยเลยครับ ปกป้องสมเด็จพ่อของเรา อย่าให้ใครมาย่ำยี ขอเป็นกำลังใจให้ทุกหน่วยงาน สู้ๆครับ

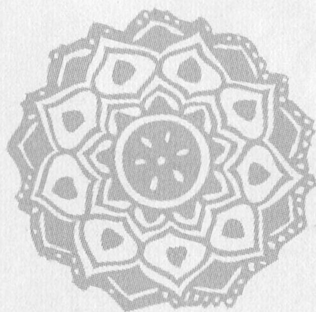
หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต คือพระอรหันตเจ้าที่เป็นพระอาจารย์แห่งยุค เป็นพ่อแม่ครูบาอาจารย์ของพระอรหันต์ผู้เป็นศิษย์อาทิ หลวงตามหาบัว, หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท พระอรหันตเจ้าทุกรูป ล้วนภาวนาเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อให้ได้บรรลุธรรม ประธานองค์กรโนอิ้ง บุดด้า ก็ได้มีโอกาสเป็นศิษย์ของหลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท ได้ศึกษาปฏิปทาหรือหลักการ

ปฏิบัติตนที่มีความเด็ดเดี่ยวตามหลวงปู่เจี๊ยะ และหลวงตามหาบัว

เรามักมีผู้มาขวางการทำงาน ด้วยหลักความคิดอันฉาบฉวย คนเหล่านั้นไม่เคยปฏิบัติภาวนาให้ถึงธรรม แล้วนำความคิดต่างๆ มาเผยแพร่ทำลายพระพุทธศาสนาเสียเอง ซึ่งการเผยแพร่ธรรมที่ผิด จะเป็นการทำให้ศาสนาเสื่อม เป็นบาปกรรมอันใหญ่หลวงดั่งที่ได้โพสต์เรื่องปลากปิละ ดังนั้น ขอให้ทุกท่านใช้ปัญญาพิจารณาปฏิปทาของพระอรหันต์เจ้า แล้วเดินตามทางของท่าน เพื่อความยั่งยืนในพระศาสนา เพื่อความดีงามในชีวิต

เหล่าทีมงานองค์กรโนอิ้ง บุดด้า ขอกราบสักการะบูชาพระอรหันตเจ้าหลวงปู่มั่น และพระอรหันตเจ้าทุกรูปที่ทรงปฏิปทาที่ก่อให้เกิดปัญญาไม่หลงทางในหลักประพฤติ และยึดมั่นเดินตามคำสอนตั้งแต่รากฐานไปจนถึงแก่นสุด และมีความกตัญญูยิ่ง

กรรมตกนรก อันเกิดจากการลบหลู่

พระพุทธศาสดาและพระธรรมคำสอน

เรามักจะพูดกันสั้นๆ ว่า ลบหลู่พระพุทธเจ้า ต้องตกนรกในคำสอนจากพระสูตรนี้ ได้ชี้ให้ท่านเห็นชัดเจนว่า กรรมอันเกิดจากการลบหลู่ การทำพระพุทธศาสนาให้เสื่อม การนำคำสอนของพระพุทธองค์ไปถ่ายทอดผิดๆ ได้แต่พร่ำเพ้อถึงคำว่า ปล่อยวาง พร่ำเพ้อถึงการเดินตามคำสอน แต่ตนไม่ออกบำเพ็ญเพียรเพื่อให้ถึงธรรมอันแท้จริง ได้แต่ท่องแล้วตีความจะสร้างความเดือดร้อนให้แก่ตนถึงขั้นตกนรกอเวจีเพียงไหน

ประธานองค์กรโนอิ้ง บุดด้า คือนักปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่ภาวนามากว่า ๑๑ ปีเป็นเวลานับหมื่นชั่วโมง ต้องพบเจอกับผู้ที่หลงท่องจำคำสอนแต่ไม่ยอมออกปฏิบัติ และคนเหล่านั้นได้กลายมาเป็นผู้ขวางทางการปกป้องพระพุทธศาสดาเสียเอง เพราะเข้าไม่ถึงคำว่า ปล่อยวาง ยึดมั่นถือมั่น เข้าไม่ถึงการเป็นผู้มีหัวใจกตัญญูต่อพระศาสดา ไม่ว่าจะใช้ธรรมอธิบายเพียงใด

สิ่งที่ได้กลับมา ก็ไม่ต่างอะไรกับเรื่องที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้ ขอให้ทุกท่านพิจารณาธรรมโดยปัญญาเถิดท่านใดที่อ่านแล้ว เห็นว่าคำสอนนี้มีคุณค่า ช่วยฉุดมิจฉาทิฏฐิชนขึ้นมาได้ จักช่วยเผยแพร่ไป เพื่อร่วมปกปักษ์รักษาพระพุทธศาสนาให้ยั่งยืนเถิดจักเกิดอานิสงส์ อันดีงามต่อชีวิตสืบไป

ปลาทองปากเหม็น

หลังจากพระกัสสปะสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าองค์ที่ ๓ ในภัทรกัปนี้ได้ปรินิพพานไปแล้ว มีครอบครัวหนึ่งออกบวช คือ ลูกชาย ๒ คน แม่ ๑ คน ลูกสาว ๑ คน ไปบวชเป็นภิกษุและภิกษุณีตามลำดับ พี่กับน้องที่เป็นลูกชายได้ไปบวชสองคน องค์พี่คิดว่าตัวเองอายุมากแล้ว ควรที่จะบำเพ็ญวิปัสสนา จึงเข้าป่าไปปฏิบัติกรรมฐานจนบรรลุเป็นพระอรหันต์ ส่วนองค์น้องคิดว่าตัวเองยังหนุ่มอยู่ก็ทำการศึกษาเล่าเรียนพระพุทธคต แล้วทำการสั่งสอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหา จนกระทั่งลูกศิษย์ลูกหาเต็มบ้านเต็มเมือง เกิดบริวารมากมาก มีลาภสักการะมาก จนในที่สุดก็ลืมตัว

ที่สำคัญนั้นคือตัวแม่กับน้องสาวที่เป็นภิกษุณีนั้น พากันเข้าข้างลูกชายคนเล็ก เที่ยวพากันด่าว่าภิกษุต่างๆ ภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รักก็พยายามตักเตือนพระกปิละว่า การเทศน์ผิดๆ ถูกๆ นับว่าเป็นการทำลายหลักการของพระพุทธเจ้า ท่านก็ไม่เชื่อฟัง บอกว่าคุณจะรู้เรื่อง

อะไร พวกคุณมันเหมือนไอ้พวกว่างเปล่า ผมนี่รู้จริง ผมเป็นผู้สั่งสอนหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จนกระทั่งพระภิกษุเหล่านั้นต้องนำเรื่องไปบอกพระพี่ชายให้มาตักเตือน

แต่ปรากฏว่าพอท่านพระโสธนะผู้เป็นพระอรหันต์เข้าไปตักเตือน พระกปิละผู้เป็นน้องก็ทำให้พี่ชายตัวเองเสียหน้า โดยบอกหลวงพี่ว่าจะรู้เรื่องอะไร หลวงพี่ก็เป็นพระป่า วันๆ ก็นั่งบำเพ็ญภาวนา ผมนี่รู้จริงกว่าหลวงพี่ จากนั้นหลวงพี่ตักเตือนต่อไปว่าคุณกปิละคุณบวชมาแล้วศึกษาเล่าเรียน จนได้ชื่อว่าเป็นการทรงอายุพระศาสนา เพราะว่าศาสนาจะเสื่อมก็มาจากการที่ไม่มีการทรงจำคำสอนของพระพุทธเจ้า แต่คุณควรจะปฏิบัติดีปฏิบัติชอบด้วย ไม่ใช่ไปเที่ยวพูดทำลายหลักการของพระพุทธเจ้าไม่ว่าจะตักเตือนอย่างไร พระกปิละก็ไม่เชื่อฟัง สุดท้ายพี่ชายจึงบอกลาเป็นการแสดงให้เห็นว่าพระอรหันต์ท่านมีความรู้สึกที่เบื่อหน่ายกับมนุษย์ผู้มีกิเลสเหมือนกัน ท่านเป็นคนไม่ชอบพูดมากพูด ๒-๓ ครั้งก็เป็นอันพอแล้ว จนกระทั่งในวันหนึ่ง พระกปิละกำเริบถึงขนาดที่เรียกว่าคิดจะแสดงปาติโมกข์ สวดปาติโมกข์เอง เข้าไปในโบสถ์แล้วพูดว่า "ปาติโมกข์ก็ไม่สำคัญอะไร ของอย่างนี้มันอยู่ที่ใจจะต้องมานั่งสวดกันทำไม เมื่อยแข้งเมื่อยขาตั้งเกือบชั่วโมง มานั่งสอบทานวินัยกัน คุณบริสุทธิ์รึเปล่า ผมบริสุทธิ์รึเปล่า เรื่องอย่างนี้มันก็รู้กันอยู่ ทำดีทำชั่ว"

เล่นกันขนาดนี้ก็เลยทำให้คำสอนของพระพุทธเจ้าเสื่อมถอยลงไปมากมาย จากภิกษุผู้เป็นลูกศิษย์ของพระองค์เอง อยู่มาไม่นาน ปรากฏว่าพระโสธนะผู้เป็นพี่ชายได้ดับขันธ์ปรินิพพานจากโลกนี้ไป

เมื่อพระกปิละตายจากโลกนี้ไป เพราะอำนาจบาปกรรมที่เคยทำ จึงทำให้ไปเกิดในนรกขุมที่ ๘ ที่ชื่อว่า อเวจีมหานรก เป็นนรกขุมที่หนักและรุนแรงที่สุดในบรรดานรกทั้งหมด ๘ ขุม ภิกษุณีผู้เป็นมารดาและน้องสาว เนื่องจากการที่เข้าข้างลูกตัวเอง คือพระกปิละ ก็ไปสู่อเวจีมหานรกเหมือนกัน พระพี่ชายไปนิพพาน น้องชาย แม่ น้องสาว ลงนรกอเวจี ทั้งๆ ที่มาจากครอบครัวเดียวกัน

พระกปิละ หมกไหม้ในนรกสิ้นพุทธทันดรหนึ่ง จากนรกขุมหนักที่สุดกลับขึ้นมาเป็นสัตว์เดรัจฉาน แล้วมาเกิดในแม่น้ำเป็นปลาในแม่น้ำอจิรวดี มีสีเหมือนกับทองคำ เป็นปลาตัวใหญ่ แต่ไม่ได้ระบุว่าเป็นปลาอะไร ปลากปิละปลาทองคำปากเหม็นดันมาติดแหของหนุ่มๆ ชาวประมง ก็เลยช่วยกันจับปลาใหญ่ตัวนี้ไปเข้าเฝ้าพระเจ้าปเสนทิโกศลเพื่อที่จะทูลถวาย ตัวพระเจ้าปเสนทิโกศลพอทอดพระเนตร เห็นปลาก็รู้สึกประหลาดใจ และไม่ทราบว่ามีปลาประเภทนี้อยู่ด้วยหรือไม่ เลยคิดว่าพระพุทธเจ้าจักทราบ ว่าทำไมปลาตัวนี้มีสีแบบนี้ จึงให้คนถือเอาปลาเสด็จไปสู่สำนักพระผู้มีพระภาคเจ้า ปลาตัวนี้พอขึ้นมาบนน้ำก็ไม่มีอากาศหายใจ มันเลย

อ้าปาก พอมันอ้าปากมันก็ปรากฏว่าวัดทั้งวัดเหม็นคละฟุ้งไปหมด พระราชารู้สึกตกใจ ปลารูปร่างสวยแต่ทำไมปากถึงเหม็นเหลือเกิน พออ้าปากเท่านั้นรู้สึกเหม็นแทบจะอาเจียน พระองค์ก็เลยทูลถามพระพุทธเจ้าว่าพระพุทธองค์จึงเล่าอดีตชาติให้ฟังว่า

"ดูก่อนมหาบพิตรเจ้าปลาตัวนี้เมื่อสมัยพระกัสสปะสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้เป็นภิกษุชื่อว่า กปิละ ที่สำคัญคือเป็นพหูสูต คำว่า 'พหูสูต' คือ เป็นผู้ที่ทรงจำคัมภีร์ ได้เล่าเรียนพระไตรปิฎก ที่สำคัญคือ มีบริวารมาก มีพระเป็นลูกศิษย์มากมาย แต่ต่อมาถูกอำนาจความอยากครอบงำ ก็เลยคิดว่าตัวเองเก่ง ตัวเองแน่ ไม่ฟังใคร ที่สำคัญก็คือต่อว่าพระผู้มีศีลเป็นที่รัก ทำให้ศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์นั้นเสื่อมถอยลงไป แล้วก็ไปบังเกิดในอเวจีมหานรกด้วยกรรมนั้น และต่อมาพอหมดกรรมชั่วที่ตัวเองทำเศษกรรมก็ยังทำให้ไปเกิดเป็นปลา"

แต่เป็นเพราะความที่พระกปิละได้ท่องจำพระพุทธพจน์และได้กล่าวสรรเสริญคุณของพระพุทธเจ้าสืบกาลนาน จึงได้มีอัตภาพมีสีเหมือนทองคำ นั่นเป็นการแสดงว่าในความชั่วยังมีความดีอยู่บ้าง ไม่ใช่เป็นความชั่วทั้งหมด เพราะอาศัยการกล่าวพุทธพจน์สรรเสริญคุณของพระพุทธเจ้า ท่องจำพระธรรมวินัย จึงได้มีร่างกายที่มีสีดังทองคำ ด้วยผลแห่งกรรมนั้น แต่ท่านได้เป็นผู้ด่าว่าบริภาษภิกษุทั้งหลาย กลิ่นเหม็นจึงฟุ้งออกมาจากปาก ด้วยผล

แห่งกรรมนั้น จากนั้นพระพุทธเจ้ามีความคิดที่อยากจะให้บรรดาพระราชา แล้วก็บริษัททั้งหลายได้รู้ความจริงก็เลยใช้อำนาจฤทธิ์บันดาลว่า ดูก่อนเพราะปลาปกติมันพูดไม่ได้ พระองค์ก็เลยบอกว่า

"ดูก่อนพระมหาบพิตร อาตมาจะให้ปลาตัวนี้พูดให้ฟัง" พระราชารู้สึกตื่นเต้นว่าปลาพูดได้ไม่เคยเห็น ก็เลยบอกว่า "เอาเถิดพระเจ้าข้า หม่อมฉันอยากฟัง" พระพุทธเจ้าก็เลยรับสั่งถามปลาตัวใหญ่ปากเหม็น แต่นั้นก็ได้บันดาลให้ปากปลาไม่เหม็นเลยถามว่า "เจ้าชื่อกปิละใช่ไหม"

ปลาก็ทูลตอบว่า "พระเจ้าข้า หม่อมฉันชื่อกปิละ"

แล้วพระพุทธเจ้าถามต่อว่า "ตัวเจ้ามาจากไหน"

ปลาก็ทูลว่า "หม่อมฉันมาจากอเวจีมหานรกพระเจ้าข้า"

แล้วพระพุทธเจ้าถามต่อว่า "แล้วพระโสธนะพี่ชายเจ้าอยู่ไหน"

ปลาเลยบอกว่า "ปรินิพพานแล้วพระเจ้าข้า"

แล้วพระพุทธเจ้าถามต่ออีกว่า "แล้วนางสาธนีผู้เป็นมารดาของเจ้ากับนางตาปนาผู้เป็นน้องสาวไปอยู่ที่ไหน"

ปลาก็ทูลว่า "มาเป็นเพื่อนหม่อมฉันกันพระเจ้าข้า คือเกิดในนรกเหมือนกัน"

พระพุทธเจ้าจึงถามต่อไปว่าแล้วจากนี้จะไปไหน ปลาก็รู้บอกว่าหม่อมฉันจักไปสู่อเวจีมหานรกเหมือนเดิมพระเจ้าข้า แล้วก็เกิดความเดือดร้อนเศร้าใจ เอาศีรษะฟาดเสาที่อยู่ใกล้ๆ ตายทันทีแล้วบอกไปว่าจะไปเกิดในนรกอเวจีอีก อันนี้นับว่าเป็นสิ่งที่แปลกเนื่องจากพอไปใช้กรรมในนรกอเวจีเสร็จแล้ว เศษกรรมเก่าก็ให้มาเกิดเป็นปลา พอเกิดเป็นปลาถูกพระพุทธเจ้าซักถาม ไม่พอใจ โกรธเศร้าใจ กลับไปสู่นรกอีก ปรากฏว่าขณะนั้นมหาชนก็สลดใจ ทำไมน่าเศร้าขนาดนี้ปลาตัวนี้ พระพุทธเจ้าก็ทราบว่าระจิตของประชาชนที่ประชุมกัน เมื่อจะทรงแสดงธรรมะให้สมควรแก่ขณะนั้นก็ทรงตรัสกปิละสูตรในสุตตนิบาตว่า

"นักปราชญ์ทั้งหลาย ได้กล่าวการประพฤติธรรมอย่างหนึ่งการประพฤติพรหมจรรย์อย่างหนึ่งว่าเป็นแก้วอันสูงสุด" กปิละสูตรอยู่ในพุทธกนิกายสุตตนิบาตเล่มที่ ๒๕ พระองค์ก็ตรัสคาถาว่า "ตัณหาเป็นดุจเถาอย่างทราย เหมือนกับเถาวัลย์ ย่อมจะเกิดแก่คนผู้ปกติประพฤติประมาท เค้าย่อมไปสู่ภพน้อยภพใหญ่เหมือนตัววานรที่ปรารถนาผลไม้ ลิงโลดไปอยู่ในป่า ตัวตัณหามีธรรมชาติลามก คำว่า "ลามก" คือ ต่ำทราม ไม่ดี มักแผ่ซ่านไปในอารมณ์ต่างๆ ในโลก ย่อมครอบงำบุคคลได้ ถ้าถูกตัณหาครอบงำความโศกทั้งหลายย่อมจะโดนแก่บุคคลนั้น เหมือนหญ้าคมบาด

นางขุชชุตตรา เอตทัคคะในทางผู้เป็นพหูสูต

ในครั้งพุทธกาลมีหญิงกำนัลของพระนางสามาวดีคนหนึ่ง ชื่อว่านางขุชชุตตรา เป็นหญิงรับใช้ในวัง ปกติทุกวันจะทำหน้าที่ไปซื้อดอกมะลิมามอบให้พระนางสามาวดี และทุกวันก็กักตุนเอาไว้ครึ่งหนึ่ง มีอยู่วันหนึ่งหลังจากซื้อดอกไม้แล้วกำลังจะกลับ นายชั่งมาลากาที่ทำดอกไม้ก็บอกว่าอย่าเพิ่งกลับ วันนี้จะเลี้ยงพระ พระพุทธเจ้าจะเสด็จมาที่นี่อยู่ช่วยกันก่อน ก็เลยอยู่ช่วยจนเสร็จงานและมีโอกาสได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า จนบรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน

นางขุชชุตตราหญิงรับใช้หลังค่อม เมื่อบรรลุธรรมเป็นพระโสดาบันแล้วก็มีศีลครบ ไม่กักตุนของหรือหมกเม็ดเงินไว้อีก เมื่อซื้อดอกมะลิได้ครบจำนวนก็นำไปมอบให้พระนางสามาวดี อัครมเหสีของพระเจ้าอุเทน พระนางสามาวดีได้รับดอกมะลิก็แปลกใจว่าทำไมมากกว่าปกติ นางขุชชุตตราก็ตอบไปตามความจริงทั้งหมดเลยว่าเคยทำอะไรอย่างไรไว้บ้าง พระนางสามาวดีฟังแล้วก็ขำ ไม่ได้โกรธ เพราะเป็นคนใจดี จึงถามตอบไปว่าแล้ววันนี้

ทำไมเธอไม่เม้มเอาไว้ล่ะ นางขุชชุตตราก็บอกว่าวันนี้ข้าพระองค์ได้มีโอกาสได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เลยไม่อยากทำอย่างนั้นอีกแล้ว พอพระนางสามาวดีได้ฟังดังนั้นแล้วด้วยความที่สร้างบุญมามากก็เลยอยากจะฟังธรรม จึงได้ขอให้นางขุชชุตตราช่วยเล่าธรรมะที่พระพุทธองค์ทรงสอนเธอมาว่าอย่างไรบ้าง นางขุชชุตตราก็บอกว่าได้ แต่ว่าธรรมะนั้นเป็นของสูง หากว่าจะต้องแสดงธรรมแล้วละก็ ขอน้ำหอมสรงชำระร่างกายให้สะอาดก่อน เตรียมธรรมาสน์ที่สูงถึงจะแสดงธรรมได้ เพราะถือว่าเป็นการแสดงธรรมะของพระพุทธเจ้า ต้องให้ความเคารพในธรรม (ธรรมเนียมมีมาอย่างนี้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน) พอแสดงธรรมจบแล้วพระนางสามาวดีและนางกำนัลอีก ๕๐๐ คน บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบันทั้งหมด ภายหลังพระพุทธเจ้ายังยกย่องนางขุชชุตตราว่า เป็นเลิศทางด้านผู้แสดงธรรมฝ่ายหญิงที่ไม่ใช่ภิกษุณี

กล่าวถึงวิบากกรรมที่ทำให้นางขุชชุตตรา เป็นหญิงหลังค่อม ก็เนื่องจากภพในอดีตชาติหนึ่ง นางเป็นหญิงกำนัลอยู่ในวัง เป็นคนน้ำใจงาม ใส่บาตรพระปัจเจกพุทธเจ้า เห็นพระองค์ถือบาตรก็เกรงว่าจะร้อน จึงถอดกำไลถวายให้ท่านใช้รองบาตร ผลกรรมนั้นทำให้นางเป็นคนฉลาดมีปัญญามาก เป็นเลิศทางด้านการแสดงธรรม ในขณะเดียวกันก็คล้ายๆ กับรักสนุก พระปัจเจกพุทธเจ้าพระองค์นั้นท่านเป็นคนหลังค่อมสักหน่อย นางไปล้อเลียนทำท่าเป็นคน

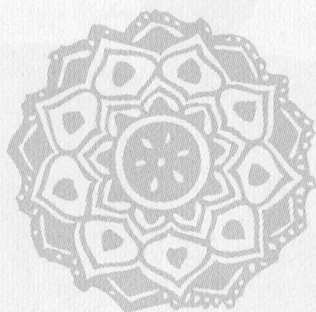
หลังค่อม ทำเล่นกับเพื่อน ว่าท่านมีท่าทางอย่างนี้ๆ วิบากกรรมนั้นส่งผลให้เกิดกี่ภพกี่ชาติก็จะหลังค่อมทุกชาติ เพราะไปล้อเลียนผู้ที่มีคุณธรรมสูง

และเหตุที่เกิดมาเป็นหญิงรับใช้ก็เพราะว่า ในระหว่างนั้นเองมีชาติหนึ่งที่เกิดเป็นลูกเศรษฐี วันหนึ่งคนอื่นก็ไปเที่ยวงานนักขัตฤกษ์ เหลือแต่ลูกเศรษฐีนั่งแต่งตัวอยู่คนเดียวหน้ากระจก ไม่มีอารมณ์ไปไหนเลยวันนี้ บังเอิญมีพระอรหันต์เถรีรูปหนึ่งที่คุ้นเคยกัน แวะมาเยี่ยมที่บ้าน ด้วยความคุ้นเคยที่สนิทสนมกันมาก่อน และตัวเองกำลังแต่งหน้าอยู่ ก็วานพระคุณเจ้าช่วยหยิบกระเช้าเครื่องแต่งหน้านั้นให้หน่อย (ใช้พระเลยนะ)

Ujjuttara and the queen Samavati

พระอรหันต์เถรีรูปนั้นก็คิดว่าถ้าเราไม่หยิบให้ ธิดาเศรษฐีก็จะผูกโกรธในตัวเราจะทำให้เธอต้องไปตกนรก เพราะท่านเป็นพระอรหันต์เถรีแล้ว แต่ถ้าเราหยิบให้เธอก็ต้องไปเกิดเป็นหญิงรับใช้คนอื่นเขาอีกหลายชาติ แต่การเกิดเป็นหญิงรับใช้ย่อมดีกว่าตกนรก เมื่อคิดอย่างนี้แล้วก็อาศัยความเอ็นดูในธิดาเศรษฐีเลยหยิบกระเช้าเครื่องแต่งกายนั้นส่งให้ วิบากกรรมนั้นทำให้เกิดเป็นหญิงรับใช้อยู่หลายชาติ

“หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ” พบเปรตสมัยใหม่

ประสบการณ์ส่วนหนึ่งของ หลวงปู่แหวน ขณะอยู่ที่ถ้ำเชียงดาว มีดังนี้

ในระหว่างพรรษา วันหนึ่งประมาณ ๕ โมงเย็น หลวงปู่แหวน กำลังเดินจงกรมอยู่ ก็มีเสียงดังโครมครามเหมือนกิ่งไม้ใหญ่หักลงมา จึงเหลียวไปดู กลายเป็นสัตว์ร่างใหญ่ร่างหนึ่ง เอาเท้าเกาะอยู่บนกิ่งไม้ห้อยหัวลงมา มีผมยาวรุงรัง เสียงร้องโหยหวนหลวงปู่บอกว่า ท่านไม่ได้นึกกลัว และไม่ได้ให้ความสนใจ ยังคงเดินจงกรมต่อไป เมื่อร่างนั้นเห็นว่า หลวงปู่ไม่สนใจ ก็หนีหายไปสองสามวันต่อมา ก็มาปรากฏอีก แต่หลวงปู่ก็เดินจงกรมโดยไม่สนใจ หลังจากนั้น จึงมาปรากฏตัวให้เห็นทุกเย็น แต่ไม่ได้เข้ามาใกล้หลวงปู่ คงแสดงอาการเหมือนเดิมทุกครั้ง

วันหนึ่ง หลวงปู่ได้กำหนดจิตถามไปว่า ที่มานั้นเขาต้องการอะไร ทีแรกเขาทำเฉยเหมือนไม่เข้าใจ หลวงปู่จึงกำหนดจิตถามอีก

เขาจึงบอกว่า ต้องการมาขอส่วนบุญหลวงปู่ ท่านจึงกำหนดจิตถาม ต่อไปว่า เขาเคยทำกรรมอะไรมา จึงต้องมาทุกข์ทรมานอยู่ในสภาพเช่นนี้

ร่างนั้นได้เล่าถึงบุพกรรมของเขาว่า เขาเคยเป็นคนอยู่ที่เชียงดาวนี้ มีอาชีพลักขโมยและปล้นเขากิน ก่อนไปปล้น เขาจะเอาดอกไม้ธูปเทียน ไปขอพรและขอคุ้มครองกับพระพุทธรูปองค์หนึ่งในถ้ำ เขาทำอย่างนี้ทุกครั้ง และก็แคล้วคลาดตลอดมา

อยู่มาวันหนึ่ง เขาไปขอพรพระพุทธรูป แล้วออกไปปล้นเช่นเคย บังเอิญเจ้าของบ้านรู้ตัวก่อน จึงเตรียมต่อสู้ เขาถูกเจ้าของบ้านฟันบาดเจ็บสาหัส จึงหนีตายเอาตัวรอดมาได้ ด้วยความโมโหว่าพระไม่คุ้มครอง เขาจึงกลับไปที่ถ้ำแล้วเอาขวานทุบเศียรพระพุทธรูปจนคอหัก ขณะเดียวกันก็ยังคุมแค้นอยู่ ตั้งใจว่า เมื่อบาดแผลหายแล้วจะกลับไปแก้แค้นเจ้าของบ้านให้ได้ เผอิญบาดแผลที่ถูกฟันมานั้นสาหัสมาก เขาจึงต้องตายในเวลาต่อมา วิญญาณเขาจึงต้องมาเป็นเปรตทนทุกข์ทรมานอยู่ที่เชียงดาวแห่งนี้ จึงได้พยายามมาขอส่วนบุญ เพื่อให้พระท่านช่วยแผ่ให้ จะได้คลายความทุกข์ทรมานลงไปได้บ้าง

หลวงปู่แหวนท่านเล่าว่า บุพกรรมของเปรตตนนั้น หนักมากเหลือเกิน ท่านได้รวบรวมจิต อุทิศบุญกุศลไปให้ ตั้งแต่นั้นมา

ร่างนั้นก็ไม่ปรากฏให้เห็นอีก แต่จะได้รับบุญกุศลเพียงใดขึ้นอยู่กับตัวเขาเอง

หลวงปู่บอกว่า เปรตตนนั้นเป็นเปรตสมัยใหม่ เพราะใช้คำแทนตัวเขาเองว่า "ผม" แต่เปรตตนอื่นๆ ที่หลวงปู่เคยพบมา จะใช้คำแทนตนว่า "เรา" หรือ "ข้าพเจ้า" จึงนับว่าเปรตตนนี้ เป็นเปรตสมัยใหม่

ตัวอย่างกรรมของผู้ที่ลบหลู่ดูหมิ่น สิ่งซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนพระพุทธเจ้า

บุคคลใดก็ตามที่กระทำกรรมล่วงล้ำต่อพระพุทธศาสนา หรือศาสนวัตถุสถานใด ที่สร้างด้วยพระพุทธบารมี ที่พระพุทธเจ้าประทานไว้ให้โลกมนุษย์ เพื่อให้มนุษย์นั้นได้กลับย้อนสู่ชาติมาตุภูมิที่บังเกิดอยู่ก่อนที่จะมาสนองผลกรรมในชาติกรรมนี้

ด้วยกรรมสนองที่ใครก็ตามที่คิดบังอาจทำตนเป็นผู้บั่นทอนทำลายชาติ ศาสนา ที่บังเกิดขึ้นเพื่อให้มนุษย์ได้รู้แจ้งในกรรม หรือแม้แต่คิดร้ายต่อ ผลกรรมนั้นจักสนองบาปอย่างยิ่งในผลแห่งตน ณ สถานจักรฎกรรม (สถานที่มนุษย์ต้องมาสู่เมื่อกระทำผิด และสนองบาปเมื่อครั้งตนเป็นมนุษย์ที่สร้างบุญบาปนั้นไว้ในมนุษย์ภูมิ) ในนรกภูมิ

ตัวอย่างกรรมในเรื่องนี้ เป็นเรื่องของบุคคลที่กระทำกรรมต่อพระพุทธศาสนาด้วยการตัดเศียรพระพุทธรูปหากินเลี้ยงชีพด้วยการบำเรอความสุขส่วนตนด้วยของสูง เขาจึงต้องรับผลแห่งบาปนั้นด้วยกรรมทัณฑ์

ในนรกแดนนี้ มีวิญญาณบาปตนหนึ่งกระทำกรรมเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาได้รับผลแห่งกรรมนั้น อยู่ในนรก ด้วยกรรมนั้นทำให้เขาต้องโดนเหล็กตัดร่างจนขาดออกจากกันชิ้นส่วนไหนที่เขาถูกตัด นั่นหมายถึงเขาได้ตัดอวัยวะบางส่วนของพระพุทธรูปหรือศาสนวัตถุไปจนหมด และกรรมที่เขาต้องถูกตัดอวัยวะเพศในที่ ๆ เขาได้เพศกำเนิดนั้น เขาจะต้องใช้กรรมเนื่องจากบุพกรรมที่คิดบังอาจกระทำกรรมต่อพระพุทธศาสนา หากแม้เป็นเพศหญิงก็จะต้องโดนไฟลนอวัยวะเพศจนหมด ไม่สามารถกระทำการได้อีกต่อไป นี่เป็นสัตกรรมที่เขาจะต้องได้รับ

วิญญาณตนนี้เป็นชาย ที่ขาและแขนของเขาถูกลงตรวนเอาไว้ทั้งสองข้างกำลังนอนหงายอยู่บนแท่นสี่ เหลี่ยมใหญ่ ๆ ในรูปร่างเปลือยกาย ปากของเขาก็ร้องว่า “กูไม่ทำอีกแล้ว กูไม่ทำอีกแล้ว ๆๆๆ ...”

แขนและขาของเขาถูกตัดออกไปด้วย “จักรกลมผัน” อันแสนคม เหลือแต่หัวกับตัว เลือดสด ๆ ไหลออกจากอวัยวะที่ถูกตัด และอวัยวะที่ถูกตัดออกไปนั้นได้กลับเข้ามาต่อกันใหม่ด้วยฤทธิ์แห่งกรรมที่เขากระทำ และเขาจะต้องรับบาปกรรมที่เขากระทำกรรมจนกว่าจะหมดกรรม

สภาพที่น่าอดสูของสัตว์ผู้เรียกตนเองว่าเป็นมนุษย์ เมื่อจิตใจของมนุษย์มีแต่ความหยาบช้า จึงต้องมีกฎแห่งกรรมเข้ามาลงโทษเพื่อให้รู้สำนึกและกลับตนเสียใหม่ มรรคธรรมกฎที่พระพุทธเจ้าได้

ทรงชี้แนะไว้แล้ว หากสัตว์ตนใดกระทำตามก็จะพ้นทุกข์ตามครรลองศาสนธรรม

“ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย จงมีแต่ความสุขในผลบุญที่ตนได้สร้างมานั้นเถิด”

“ศาสนธรรมในศาสนสถานที่ประกาศออกมาสู่มนุษย์ธรรมนั้น เป็นพระพุทธธรรมอันประเสริฐ และตรัสสอนว่า มนุษย์ทั้งหลายนั้นได้สู่โลกมนุษย์เพื่อใช้กรรม หากสัตว์ตนใดกระทำตนเป็นพุทธมามกะยึดมั่นในพระพุทธศาสนาแล้ว ปฏิบัติธรรมในศีลธรรมบารมีธรรม ปฏิบัติธรรมศาสนาที่พระพุทธเจ้าลงมาตรัส แน่นอน... ที่สุดท้ายของวิญญาณนั้น จะกลับย้อนสู่มาตุชนศาสนบุญ (สถานที่รับบุญแห่งสัตว์โลก)

วิญญาณตนใดที่กระทำกรรมดังกล่าวแล้ว เขาจะมีกรรมบุญอันสร้างเสริมด้วยผลบุญแห่งตน นำหนุนส่งให้เขาสู่แดน

มาตุภูมิชนชั้นเทอญ

*สัตกรรม (ผลรวมแห่งสัตว์นั้นกระทำและได้รับอยู่) *ธรรมกะ (วิญญูชนหรือมนุษย์ชน)

บทความจาก หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ วัดดอยแม่ปั๋ง จ.เชียงใหม่

การกราบไหว้พระพุทธรูป

พระเทพดิลก (ระแบบ ฐิตญาโณ) วัดบวรนิเวศวิหาร เขตพระนคร กรุงเทพฯ วันจันทร์ที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

ปุ จ ฉ า

พุทธศาสนิกชน โง่ หรือ ฉลาด ที่ไปกราบไหว้ อิฐปูน ต้นไม้ และการกราบไหว้พระพุทธรูปจะจัดเข้าไปในประเภทบูชารูปเคารพหรือไม่? ถ้าไม่.. ต่างกันอย่างไร ?

วิ สั ช น า

ความ โง่หรือฉลาดของคนนั้น ไม่วัดกันด้วยการกระทำเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น ต้องมองกันในหลาย ๆ ด้านด้วยคนเรานั้นอาจฉลาดในเรื่องหนึ่ง แต่กลับโง่อย่างหนักในอีกเรื่องหนึ่งก็ได้ ปัญหาไม่ได้บอกว่า อิฐ ปูน ต้นไม้นั้นเป็นอะไร เป็นซากของสถานที่สำคัญเช่น สังเวชนียสถาน ก็แสดงว่า เขาไม่ได้ไหว้อิฐ ปูน แต่ไหว้เพราะอาศัยอิฐ ปูน นั้นเป็นสื่อให้น้อมรำลึกถึง

พระคุณของพระพุทธองค์เช่นเดียวกับการไหว้พระพุทธรูป เจดีย์อื่นๆ หากเป็นการไหว้ อิฐ ปูน ธรรมดา นึกไม่ออกว่าใครจะไปไหว้ทำไม? ถ้าว่าเป็นกรณีของพุทธปฏิมาที่สร้างด้วยอิฐ ปูน ในขณะไหว้ใครคิดว่าตนเองไหว้อิฐ ปูน ก็ต้องจัดว่าบรมโง่ทีเดียว !!

พระพุทธรูป ไม่ว่าจะสร้างขึ้นด้วยอะไรก็ตาม รวมถึงพระเจดีย์ ไม่ว่าจะเป็นธาตุเจดีย์ ธรรมเจดีย์ บริโภคเจดีย์ หรืออุเทสิกเจดีย์ก็ตาม ล้วนแต่สร้างขึ้นเพื่อเป็นการรำลึกถึงพระพุทธเจ้า เวลาไหว้ ใจคนจะน้อมรำลึกถึงพระคุณของพระพุทธเจ้า โดยอาศัยสิ่งเหล่านั้นเป็นเครื่องกระตุ้นให้ระลึกถึง

ทำไมจึงต้องสร้างเป็นรูปวัตถุเช่นนั้น?

เพราะพระพุทธคุณเป็นนามธรรม โดยหลักทั่วไปแล้ว การระลึกถึงสิ่งที่เป็นนามธรรมล้วนๆ สำหรับคนทั่วไปแล้วทำได้ยาก เหมือนระลึกถึงคุณพ่อคุณแม่ หากจะมีรูปท่านอยู่ด้วยจะให้ความรู้สึกแปลก คือให้ความซาบซึ้งมากกว่าที่คิดถึงในเชิงนามธรรมล้วนๆ แต่เมื่อว่า ตามความจริงแล้ว คนหาได้คิดอยู่เพียงรูปถ่ายของท่านไม่ รูปถ่ายท่านเป็นเพียงสื่อให้คิดได้ดีขึ้นเท่านั้นเอง เรื่องการกราบไหว้ พระพุทธรูป เจดีย์ ที่สร้างด้วยอะไรก็ตาม ผู้ไหว้หาได้ติดอยู่เพียงรูปเหล่านั้นไม่ รูปเหล่านั้น จึงทำหน้าที่เป็นสื่อทางจิตใจเพื่อได้อาศัยรำลึกถึงพระพุทธเจ้า และพระพุทธคุณ ด้วยเหตุนี้

การกราบไหว้พระพุทธรูป จึงไม่เหมือนการกราบไหว้รูปเคารพอย่างที่พวกนับถือรูปเคารพกระทำกัน

ทำไมจึงไม่เหมือนกัน?

เพราะพวกสร้างรูปเคารพนั้น ผู้ที่ตนนำมาสร้างเป็นรูปไม่ได้มีตัวตนอยู่จริง เป็นแต่คิดฝันขึ้น บอกเล่าสืบต่อกันมา ส่วนมากจะเกิดขึ้นจากพวกที่ต้องการประโยชน์จากความนับถือรูปเคารพเหล่านั้นของคนทั้งหลาย คนนับถือรูปเคารพจึงนับถือเพราะความไม่รู้ จึงเกิดความกลัวการไหว้รูปเคารพ จึงเป็นการกระทำเพื่อ

๑. ประจบเอาใจรูปเคารพเหล่านั้น ไม่ให้ท่านโกรธ

๒. ต้องการอ้อนวอน บวงสรวง ให้ท่านประสิทธิ์ประสาทสิ่งที่ตนต้องการ และพิทักษ์รักษาตน พร้อมบุคคลที่ตนต้องการให้รักษาแม้ว่าบุคคลบางคนจะไหว้พระพุทธรูป เพื่อต้องการของสิ่งที่ตนต้องการบ้าง แต่ไม่มีลักษณะของการประจบเอาใจต่อพระพุทธรูป เพื่อไม่ให้ท่านโกรธ อย่างที่พวกนับถือรูปเคารพกระทำกัน พระพุทธรูปจึงไม่เหมือนกับรูปเคารพอย่างที่คนบางคนเข้าใจ

(ที่มา : ตอบปัญหาทางพระพุทธศาสนา - ๒ โดย พระเทพดิลก (ระแบบ ฐิตญาโณ) เมื่อครั้งดำรงสมณศักดิ์ที่ พระโสภณคณาภรณ์ วัดบวรนิเวศวิหาร, พิมพ์เผยแพร่เพื่อเป็นพุทธบูชาและธรรมบรรณาการ, พ.ศ. ๒๕๒๒, หน้า ๒๓๐-๒๓๑)

ข้อความสนับสนุนใน
เรื่องการเคารพพระพุทธรูปบนสื่อออนไลน์

พระพุทธรูปคืออะไร.........

พระพุทธเจ้าไม่มีตัวแทน จริงครับ เพราะพระพุทธเจ้าไม่ใช่บริษัทประกัน แต่พระพุทธรูปก็ไม่ใช่ตัวแทนของพระพุทธเจ้า เป็นเพียงสัญลักษณ์ที่มีไว้ระลึกถึงพุทธะ คำสอน ประวัติของศาสนาพุทธ ไม่มีวัตถุสิ่งของใดแทนพระพุทธเจ้าได้ และพระพุทธเจ้าก็ตรัสไม่ให้ยึดติดกับวัตถุหรือแม้แต่กายของพระพุทธเจ้า แต่พระพุทธเจ้าก็มิได้ตรัสห้ามกราบไหว้วัตถุหรือกายของท่าน เพียงแต่เมื่อตอนกราบไหว้ก็ให้ระลึก ยึดเอาหลักธรรม คำสอนไปปฏิบัติเท่านั้นเอง

พระพุทธรูปคืออะไร (๑)

พระพุทธรูปก็คือ วัตถุซึ่งสร้างขึ้นเป็นสัญลักษณ์หนึ่งเพื่อให้รำลึกถึงพระพุทธเจ้า ให้นึกถึงคำสั่งสอน ประวัติของพระพุทธเจ้า สร้างจากวัตถุสิ่งของที่หาได้บนโลกนี้ ผู้สร้างจงใจให้มีความคงทน

ถาวรสืบเนื่องตลอดไป ท่านใดไม่เข้าใจ ก็จะขอยกตัวอย่างดังนี้ ทุกท่านมีคนนับถือ คนรัก สมัยนี้ก็ใช้กล้องถ่ายภาพของคนที่ท่านรักไว้ เวลาผ่านไปหลายปี ท่านได้เห็นรูปภาพคนรักของท่าน ท่านก็จะนึกถึงประวัติ ความดีของบุคคลนั้นที่มีต่อท่าน ท่านถ่ายรูปพ่อแม่ของท่าน ท่านก็จะนึกถึงบุญคุณที่ให้กำเนิด

พระพุทธรูป คืออะไร (๒)

สมัยก่อนการปั้น ยังไม่มีผู้ชำนาญ จะปั้นรูปให้เหมือนคนจริงหน้าตาจริงอย่างทุกวันนี้ก็ทำไม่ได้ จึงปั้นพระพุทธรูปตามคำบอกเล่ารูปปั้นพระพุทธรูปจึงมีความแตกต่างกันไปนั่นเอง แล้วรูปปั้นสำคัญอย่างไร ถ้าท่านไปวัด ท่านเห็นพระพุทธรูปท่านก็จะนึกถึง พระพุทธเจ้า ถ้าท่านไปอำเภอแกลงท่านเห็นรูปปั้นสุนทรภู่ ท่านก็นึกถึงสุนทรภู่ ท่านไปโคราช เห็นรูปปั้นย่าโม ท่านก็จะนึกถึงประวัติความเป็นมาของย่าโม แม้รูปปั้นเหล่านั้นทำจากหิน ทราย ท่านก็จะนึกถึงประวัติความดีของผู้ที่ถูกปั้น

พระพุทธรูป คืออะไร (๓)

พระเครื่องหรือวัตถุมงคลอื่นใดก็เช่นกัน เป็นเพียงเหล็ก หิน ดิน ทราย ที่ทำให้เป็นสัญลักษณ์ ให้ผู้คนได้นึกถึงคำสั่งสอน ความดีของพระแต่ละรูป/การกราบไหว้ เป็นการแสดงความเคารพ หากท่านมองด้วยตา ท่านก็จะเห็นผู้คนกราบไหว้เหล็ก หิน ดิน ทราย แต่ถ้า

ท่านมองด้วยความเข้าใจ ท่านจะเห็นผู้คนกราบไหว้คุณงามความดีของผู้ที่ถูกปั้นนั้น ยกตัวอย่างเช่น มีเด็กคนหนึ่งไม่รู้ว่ารูปปั้นที่ผู้คนกราบไหว้อยู่ตรงหน้านี้คืออะไร ผู้ใหญ่ที่รู้ก็จะอธิบาย ให้เด็กเหล่านั้นฟัง ให้เข้าใจถึงประวัติรูปปั้น

พระพุทธรูป คืออะไร (๔)

หากท่านถ่ายภาพพ่อแม่ที่มีพระคุณ หรือปั้นรูปพ่อแม่ของท่านไว้เพื่อจะได้รำลึกถึง วันหนึ่งมีคนไม่รู้จักผ่านมาเหยียบภาพถ่ายพ่อแม่ของท่าน ปีนขึ้นไปบนรูปปั้นของพ่อแม่ของท่าน ท่านจะรู้สึกอย่างไร ท่านจะรู้สึกเฉยๆ หรือไม่ ท่านจะคิดว่าคนไม่รู้จักคนนั้นเหยียบก็แค่กระดาษ เหล็ก หิน ดิน ทรายแค่นั้นหรือไม่ / เรามาช่วยกัน เข้าใจถึงการกราบไหว้ การให้ความเคารพต่อพระพุทธรูปกันดีกว่า อธิบายให้ผู้ไม่เข้าใจ หรือเข้าใจผิด ได้รับรู้ว่าเราชาวพุทธกราบไหว้พระพุทธรูปกันทำไม

พระพุทธรูป คืออะไร (๕)

การกราบไหว้พระพุทธรูป แท้ที่จริงแล้วเรากราบไหว้เพื่อรำลึกถึงคุณงามความดี ประวัติ คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แต่เนื่องจากจำนวนชาวพุทธที่มีเป็นหลายสิบล้านคน (ในประเทศไทย) ก็มีบ้างที่ไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิด บ้างก็ขอให้ถูกหวย อายุยืน แข็งแรง ดังนั้น

พระสงฆ์และชาวพุทธที่เข้าใจก็ควรบอกกล่าวผู้ที่ไม่เข้าใจให้เข้าใจ ผู้ที่เข้าใจผิดให้เข้าใจถูก หยุดทะเลาะว่ากล่าวกันเถิด ให้อภัยซึ่งกันและกัน ใช้เหตุและผลไตร่ตรองดังคำสอนของพระพุทธเจ้าดีกว่า

"เราจะวางท่าทีที่เหมาะสมกับพระพุทธรูปอย่างไรตามพุทธวจนะ" ยกตัวอย่างเราเข้าแถวเคารพธงชาติ ก็หันหน้าไปทางเสาธง ยืนตรงทำความเคารพ เป็นประเพณีของไทย ทั้งที่ชาติไทยจะเอาธงผืนเดียวมาแทนประวัติ "ผู้ที่รวมเลือดเนื้อเป็นชาติเชื้อไทย" ก็ไม่ได้ ธงชาติก็เป็นเพียงสัญลักษณ์ของประเทศไทยอย่างหนึ่ง จะยอมให้ใครมาเหยียบธงชาติเราเล่นหรือเปล่าครับ พระพุทธรูปก็เช่นกัน ควรแสดงความเคารพตามประเพณีไทย

มีพระสงฆ์แล้วทำไมถึงเอาพระพุทธรูปมาเป็นสัญลักษณ์...

ลองตรองดูก่อน เช่น สมัยอยุธยา ศาสนาพุทธเจริญรุ่งเรือง ตอนนี้ท่านไปอยุธยาเห็นพระสงฆ์สมัยอยุธยาหรือเปล่า มรณะภาพไปหมดแล้ว ที่เห็นมีเพียงแต่วัดกับพระพุทธรูป แล้วแค่เขียนว่า วัด ก็รู้ว่าเป็นวัดแล้ว แล้วถ้าตัวอักษร ว.แหวนหายไปสักตัวจะรู้ว่าเป็นวัดไหม พระพุทธรูปโดนตัดเศียรไป ก็ยังรู้ว่าเป็นพระพุทธรูปอยู่ดี จริงไหม ถ้ามีทั้งวัด และพระพุทธรูป ทั้งตัวหนังสือชื่อวัดจะดีกว่าไหม พระสงฆ์กับการกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ ไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ของศาสนา

พุทธ พระสงฆ์เป็นองค์ประกอบ ๑ ใน ๓ ของศาสนาพุทธ คือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ส่วนการกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์คือการแสดงความเคารพต่อศาสนาพุทธหรือองค์ประกอบทั้งสาม

รวบรวม โดย คุณไชยยิ่ง จารุสุทธิประภา

หลักการประพฤติต่อ
พระพุทธเจ้าและพระสัญลักษณ์

แสดงความเคารพทั้งทางกาย วาจา และใจ

ข้อห้ามกระทำอย่างยิ่งต่อพระพุทธรูปและพระสัญลักษณ์ทางพระพุทธศาสนา

๑. ห้ามประพฤติลบหลู่ดูหมิ่น ไม่ว่าจะกรณีใดๆ

๒. ไม่ผลิตและจำหน่ายพระพุทธรูป รูปวาด และพระสัญลักษณ์เป็นสินค้าเพื่อจำหน่ายโดยมีวัตถุประสงค์ให้เป็นของประดับตกแต่ง เฟอร์นิเจอร์

๓. ไม่วางพระพุทธรูป รูปปั้น ภาพวาดหรือพระสัญลักษณ์เป็นดั่งของตกแต่ง เฟอร์นิเจอร์หรือเครื่องประดับใดๆ ตามร่างกาย

๔. ไม่นำพระนาม ไปใช้อย่างดูถูกดูหมิ่น

๕. ไม่ทำการล้อเลียนไม่ว่าจะกรณีใดๆ

๖. ไม่นำรูปพระพุทธเจ้า พระนามและพระสัญลักษณ์เครื่องแทนคุณให้รำลึกถึงพระองค์ ไปเป็นรอยสักตามร่างกาย

โปรดช่วยกันหยุดยั้งการกระทำลบหลู่ย่ำยีพระสัญลักษณ์ของพระพุทธเจ้า

ด้วยการให้ความรู้หลักปฏิบัติที่ถูกต้อง และไม่ให้การสนับสนุนผู้กระทำการลบหลู่ทุกรูปแบบ

โปรดร่วมกันปกป้องพระพุทธศาสดาและพระพุทธศาสนา

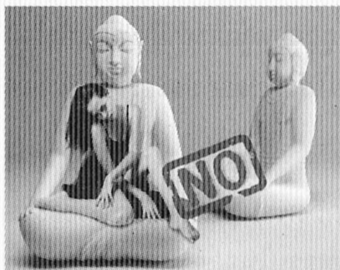
เพื่อแสดงความเป็นผู้ถึงซึ่งความดีงามแห่งพระธรรมคำสอน

การรู้จักเป็นผู้เคารพผู้ควรเคารพ และมีความกตัญญูยิ่งต่อพระพุทธศาสนา

โนอิ้ง บุดด้า เพื่อการปกป้องพระพุทธศาสนา

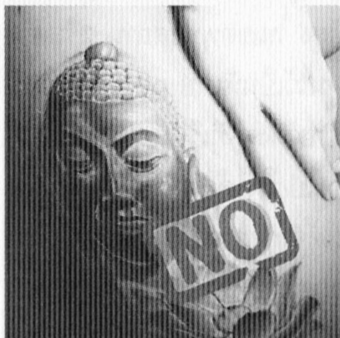
เชิญสมัครเป็นสมาชิกองค์กรได้ที่

email: knowingbuddha@yahoo.com

โครงการปกป้อง และยับยั้งการลบหลู่ย่ำยี สัญลักษณ์ทางพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนาเดินทางผ่านการเวลามาจวบ ๒,๖๐๐ ปี ชาวพุทธทั่วโลกเฉลิมฉลองปีพุทธชยันตีกันอย่างเอิกเกริก ในอีกด้านหนึ่ง มีความจริงอันน่าเศร้าที่ว่า พระสัญลักษณ์ทางพระพุทธศาสนา

อันได้แก่ พระพุทธรูปและพระนาม ถูกลบหลู่และย่ำยีจากชนทั่วโลก อย่างที่ไม่มีชาวพุทธออกมาแก้ไข ไม่ใส่ใจ ปล่อยปละละเลย นิ่งเฉย "ปล่อยวาง"

พระพุทธรูป เป็นเครื่องระลึกถึงพระพุทธคุณและพระธรรมคำสอนแห่งองค์พระศาสดา พระพุทธรูปในอดีตนั้นทรงคุณค่ายิ่งต่อจิตใจชาวพุทธ จึงถูกจัดตั้งไว้ในที่สูง ในเขตพุทธสถาน หรือหากตั้งในเคหะสถาน ก็จะจัดห้อง หรือมุมไว้เป็นพิเศษ แต่ในปัจจุบันนี้เรากลับพบเห็นพระพุทธรูปในรูปแบบต่างๆ ที่เรียกขานรวมๆ ว่า "งานพุทธศิลป์" ในเกือบทุกๆ ที่เราไป ไม่ได้จำกัดอยู่จำเพาะในพุทธสถาน หรือในห้องพระ และก็ไม่ได้จำกัดวงอยู่เพียงแค่การสร้างเพื่อการเคารพบูชาเท่านั้น หากแต่มีมากมายหลากหลาย ทั้งรูปหล่อแกะสลัก ปักพิมพ์ บนเสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้าตลอดจนสลักสักไว้บนร่างกายคนโดยไม่เลือกว่าจะเป็นอวัยวะส่วนใด จัดตั้งจัดวางในทุกที่ทั้งทางเดินเท้า ในห้องน้ำ ในห้องอาหาร ในผับ ในบาร์ วางอยู่กับสนามหญ้า ใช้วางข้าวของเครื่องใช้ ดั่งโต๊ะเก้าอี้และราวแขวนเสื้อผ้า อย่างสิ้นความเคารพ

พระพุทธรูปสูงค่า หมดราคา เหลือคุณค่าเพียงเป็นของประดับตกแต่ง เป็นเพียงเฟอร์นิเจอร์ ในสายตาของปุถุชนคนทั่วไป เห็นเป็นของโก้เก๋ เห็นเพียงภาพลักษณ์อันดูสงบเย็นขององค์พระ หาได้มองลึก ไปถึงแก่นธรรม พระพุทธรูปหรือรูปเคารพ หาได้เป็นเพียง

รูปปั้น อิฐ หิน ดิน ทราย ไร้ค่าไร้ราคาโดยไม่ต้องใส่ใจ การเคารพรูปพระพุทธรูป หากเปรียบเทียบในเชิงวัตถุ ก็เสมือนการเคารพรูปปั้นผู้ทรงคุณธรรมตามอนุสาวรีย์ เราไม่ได้ไหว้อิฐ หิน ปูน แต่เราสักการะจิตวิญญาณที่ทรงคุณธรรม ชาวพุทธมากมายทิ้งร้างพระนาม "พุทธะ" ให้เป็นชื่อสาธารณะ ใครจะใช้อย่างไรไม่เห็นเป็นสำคัญ บ้างนิ่งเฉย ปล่อยวาง โดยไม่ออกมาทำอะไรเลย ซึ่งเป็นการสร้างความไม่ยำเกรงมากขึ้น การปล่อยวาง ในพระธรรมหมายถึง การปล่อยวางอัตตา คือความทุกข์ สุข ความโลภ โกรธ หลง ไม่ใช่ปล่อยปละละเลยและปล่อยวางความกตัญญูต่อพระศาสดา โดยไม่ออกมาปกป้อง

"ปล่อยวางอัตตา ไม่ใช่ปล่อยวางพระศาสดา"

โปรดร่วมกันรณรงค์ ไม่ซื้อ ไม่ขาย ไม่สนับสนุน การนำพระสัญลักษณ์ มาค้าขายในเชิงสินค้า และการทำเป็นเฟอร์นิเจอร์ทุกรูปแบบ โปรดช่วยกันยับยั้งการลบหลู่พระพุทธศาสดาและพระพุทธศาสนา ผู้ริเริ่มโครงการองค์กรโนอิ้งบุดด้า ภายใต้การบริหารงานของมูลนิธิโรงเรียนแห่งชีวิต ที่ดำเนินการมากว่า ๔ ปี องค์กรโนอิ้ง บุดด้า ก่อตั้งขึ้นเมื่อ : ๑๗ เมษายน ๒๕๕๕ โดยอาจารย์อัจฉราวดี วงศ์สกลประธานมูลนิธิโรงเรียนแห่งชีวิต อดีตนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จได้ผันชีวิตมาสอนธรรมะ และอุทิศตนทำงานถวายพระศาสนา

วัตถุประสงค์โครงการ

เพื่อให้ความรู้หลักปฏิบัติ ปกป้อง และยับยั้งการลบหลู่พระพุทธศาสดา ไปยังกลุ่มชาวไทยและชาวต่างชาติ

แนวทางการดำเนินโครงการ

๑. มุ่งให้ความรู้หลักปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและให้เกิดความถี่ในการรับรู้และจดจำ โดย

๑.๑ ใช้ช่องทางสร้างฐานความรู้ผ่านโซเชียลเน็ตเวิร์ค เช่น Google, Facebook, You tube ซึ่งในเฟซบุ๊คมีผู้เห็นโครงการแล้วกว่า ๒ ล้านคน

๑.๒) จัดทำโบรชัวร์หลักประพฤติ Welcome to Buddha Land และ เว็บไซต์ : knowingbuddha.org ปลุกจิตสำนึกกตัญญูปกป้องพระศาสดาและพระศาสนาในหมู่ชาวพุทธ

๑.๓) จัดทำหนังสือให้ความรู้เชิงลึก "พลังศักดิ์สิทธิ์จากพระพุทธรูป กับจิตสำนึกที่หายไป" ๓๐,๐๐๐ เล่ม

๑.๔) ใช้สื่อโฆษณาการกระตุ้นจิตสำนึก เช่น แบนเนอร์ลอยฟ้า, จอโฆษณาแอลซีดี, โฆษณาตามสื่อสิ่งพิมพ์ และทำโฆษณาทางทีวีสาธารณะ เป็นต้น

๑.๕) ใช้ช่องทาง Facebook: Do and Don't on Buddha ทำหน้าที่เป็นศูนย์รวม "คนใจกตัญญู" เพื่อให้เกิดแนวร่วมสนับสนุนกิจกรรมองค์กร และเป็นฐานสนับสนุนเชิงจิตวิทยา

๑.๖) ขอความร่วมมือยังสื่อมวลชนต่างๆ ทั้งสิ่งพิมพ์ และนิตยสารให้ช่วยประชาสัมพันธ์

๑.๗) จัดแคมเปญรณรงค์เพื่อปลุกจิตสำนึกสาธารณะ เช่น การเดินธรรมะกตัญญู อย่างต่อเนื่อง

๒. แสวงหาแนวร่วมทั้งจากภาครัฐ และภาคเอกชนรวมถึง จัดทำกิจกรรมสร้างแนวร่วมให้เกิดพลัง

๓. ผลักดันให้รัฐก่อตั้งหน่วยงานเพื่อการปกป้องการย่ำยีลบหลู่ พระพุทธศาสนาอย่างจริงจัง

๔. ผลักดันให้มีการออกกฎหมาย ห้ามนำสัญลักษณ์และรูปเคารพมาค้าขายเชิงพาณิชย์ทุกรูปแบบ

องค์กรขาดเงินทุนสนับสนุนการทำงานจำนวนมาก งบประมาณที่ใช้ในการรณรงค์เบื้องต้น ได้มาจาก การสนับสนุนจากศิษย์วิปัสสนา ซึ่งมีจำนวนน้อยทำให้ขาดพลังในการกระตุ้นจิตสำนึกและก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในวงกว้างได้ ดังนี้องค์กรจึงได้เสนอโครงการ เพื่อโปรดให้การอนุเคราะห์สนับสนุนการทำงานขององค์กรด้วยจิตกตัญญู ในการประกาศต่อโลกให้ปฏิบัติต่อพระสัญลักษณ์ด้วย

ความเคารพและยับยั้งการลบหลู่ ท่านสามารถดูผลงานองค์กรได้ตามเอกสารแนบและที่เว็บไซต์องค์กรและ fb: Do and Don't on Buddha. การเปลี่ยนแปลงจะทำได้มากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับความร่วมมือร่วมใจของชาวพุทธทุกท่าน ขอขอบคุณมา ณ ที่นี้

ขอแสดงความนับถือ
องค์กรโนอิ้ง บุดด้า
เพื่อการปกป้องพระพุทธศาสนา
www.knowingbuddha.org
www.schooloflifethailand.org

โนอิ้ง บุดด้า

ข้าพเจ้านาย/นาง/น.ส..

กรณีเป็นบริษัท/ห้าง/ร้าน...

ที่อยู่.. รหัสไปรษณีย์......................

โทร...อีเมล์..................................

ขอให้ทุนสนับสนุนกิจกรรมองค์กรเพื่อการปกป้องพระพุทธศาสดา

และพระพุทธศาสนา เป็นจำนวนเงิน....................................บาท

หรือประสงค์ให้การสนับสนุนเป็นรายเดือนๆ ละ......................บาท

รายปีๆ ละ ....บาท

กรุณาโอนเงินเข้าบัญชี มูลนิธิโรงเรียนแห่งชีวิต เพื่อโนอิ้ง บุดด้า,

ธนาคารกสิกรไทย สาขาสุขุมวิท ๓๓ เลขบัญชี ๐๐๓-๒-๕๙๙๔๒-๙

เมื่อโอนเสร็จกรุณาส่งเป็นโทรสาร ๐๒ ๖๓๔ ๗๔๒๓ หรือ

ทางอีเลคทรอนิค

e-mail school_oflife@yahoo.com,

โทร.๐๒ ๖๓๔-๗๔๖๑-๓

มูลนิธิโรงเรียนแห่งชีวิต เลขที่อนุญาต ต.๙/๒๕๕๑

www.knowingbuddha.org

www.schooloflifethailand.org

คำทำนายของพระพุทธเจ้า

“เมื่อศาสนาล่วง 2000 ปี จะไม่มีภิกษุสงฆ์รูปใด สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้คนทั้งหลายจะหันไป เคารพ ผีวิญญาณและมาร เป็นมิจฉาทิฐิคือเห็น ผิดเป็นถูก จะทำให้คนล่มจมและตกนรก”

และจากอีกหนึ่งพระพุทธวจนะ

“พระธรรมจะเริ่มเปล่งแสงรัศมีฉายส่องโลกอีกวาระหนึ่ง ก็ต่อเมื่อมีธรรมิกราชโพธิญาณบังเกิดขึ้น อยู่ในความอุปถัมภ์ของพระเถระผู้ทรงธรรมฤทธิ์ ทั้งสองพระองค์สถิตย์ ณ เบื้องตะวันออกมัชฌิมประเทศ จะเสด็จมาเสริมสร้างศาสนาของตถาคตให้รุ่งเรือง สืบไปถึง 5000 พระวัสสา”

“ดูก่อนอานนท์....พระศาสนาจะคงอยู่ไปได้นานเท่าใด ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติของพุทธบริษัท”

5000s.ORG

FOR LONG LASTING YEARS OF BUDDHISM

รวมพลังจิตสำนึกอันดีงาม

เพื่อความยั่งยืนห้าพันปีแห่งพระพุทธศาสนา

www.5000s.org

คือเว็บไซต์ที่ใช้เป็นเครื่องมือรวมพลังของพุทธศาสนิกชนและผู้ศรัทธาพุทธศาสนา ในการยับยั้งการละเมิดและการลบหลู่พระพุทธรูปและสัญลักษณ์ทางพระพุทธศาสนา

หลักการทำงาน

1. รับเรื่องร้องเรียนกรณีลบหลู่พระพุทธศาสนา
2. แจ้งข่าวไปยังสมาชิกเครือข่ายชาวพุทธทั่วโลก เพื่อลงชื่อสนับสนุนให้ทำการยับยั้งการลบหลู่
3. ส่งจดหมายเตือนผู้กระทำผิดอย่างเป็นทางการ พร้อมแสดงจำนวนผู้สนับสนุน
4. ติดตามผลและความคืบหน้าให้สมาชิกทราบ
5. หากยังคงได้รับการปฏิเสธถึง 3 ครั้ง ทางองค์กรจะเรียกร้องให้ชาวพุทธใช้มาตรการ BANNED ทุกรูปแบบ ทั้งในระดับองค์กรและในสังคมทุกภาคส่วน โดยกระจายข่าวสารทุกช่องทางรวมถึง Social Network ทั่วโลก

การสมัครเป็นสมาชิก

1. เลือก "สมัครสมาชิก" ด้านบนและ กรอกข้อมูลส่วนตัวตามที่ระบบต้องการให้เรียบร้อย
2. ทีมงาน 5000s.org จะส่งอีเมล์ข่าวเดือนละ 2 ครั้งให้สมาชิก
3. การสมัครเป็นสมาชิกไม่มีผลทางกฎหมายใดๆ และทางเว็บไซต์จะไม่นำข้อมูลของท่านไปใช้ในกิจกรรมอื่นใดโดยเด็ดขาด โปรดศึกษาเพิ่มเติมจากข้อกำหนดการใช้งานและนโยบายความเป็นส่วนตัว

หากชาวพุทธนับล้านทั่วโลกรวมพลังกัน ความเข้มแข็งย่อมเกิดขึ้น ปัญหาการย่ำยีพระพุทธศาสดาและพระพุทธศาสนาที่เกิดขึ้นมานานย่อมได้รับการแก้ไข ขอเชิญชวนร่วมสมัครเข้าเป็นสมาชิก 5000s.org เพื่อเป็นพลังในการหยุดยั้งการละเมิดทางพระศาสนา เพียงอีเมล์ส่วนตัวของท่านสามารถสร้างจิตสำนึกอันดีงามกลับคืนสู่โลก

ตัวอย่างความสำเร็จของการไม่ปล่อยปละละเลย

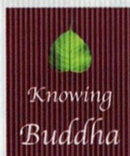
ตัวอย่างของการกระทำที่ดี และน่าชื่นชมที่ทางเจ้าของธุรกิจให้ความสนใจ และไม่เพิกเฉยต่อการร้องเรียน เพียง 1 สัปดาห์ ของการแจ้งไปยัง River Island Clothing Co Ltd. โดยคุณณัฐธยาน์ วณิชฐานุพงศ์ สมาชิกองค์กรโนอิ้ง บุดด้า เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2556 บัดนี้ทางร้านได้นำพระพุทธรูปออกแล้ว

พระพุทธรูปก็แค่ อิฐ หิน ปูน ทราย กราบไหว้ทำไม?
งมงายเลอะเทอะ บิดเบือนคำสอน
ทำไมไม่ปล่อยวาง ปกป้องอะไร ปกป้องทำไม ?
เป็นที่มาของคำถามหนึ่งที่พุ่งสู่ใจผู้ปกป้อง ที่ต้องเผชิญกับถ้อยคำอันเผ็ดร้อน
ของผู้ที่เข้ามาต่อว่า...ว่า "ปัญญาอ่อน"

หลากคำถามในจุดหมายเดียวกัน คือ ปกป้องทำไม?
ไขทุกประเด็น ชัดเจนทุกคำถาม พร้อมแสดงผลกรรมของผู้ลบหลู่และหลงผิด
จากวิปัสสนาจารย์ ประธานองค์กรโนอิ้ง บุดด้า

แล้วคุณจะรู้ว่า ปกป้องทำไม

องค์กรโนอิ้ง บุดด้า
เพื่อการปกป้องพระพุทธศาสนา

www.knowingbuddha.org